

CIŕtāmañi

OTÁZKY A ODPOVĚDI II.

Śrī Śrīmad Bhaktisiddhānta Sarasvatī Thākura Prabhupāda

Śrī Śrīmad Bhakti Rakṣak Śrīdhār Mahārāja –
Śrī Śrīmad Bhaktivedānta Nārayaṇa Mahārāja
– Kundalī Prabhu – Śrī Śrīmad Bhaktivedānta
Trivikrama Mahārāja

2

úvod

Haré Kršna!

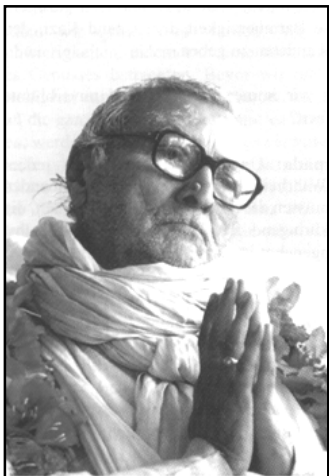
S druhým číslem *Čintámani*, jež právě třímáte v rukou, drazí přátelé, se k Vám dostává opět několik přednášek a esejí od významných *áčárjů gaudíja-vaišnavské* tradice, přeložených z německého vydání časopisu Harmonist. Dále jsme si dovolili předložit Vám pojednání „Vaišnavismus proti *sahadžiaismu*“, ucelený soubor dvou přednášek od Bhaktivédanty Nárájana Mahárádže, a to v podobě, jak byl zveřejněn na stánkách www.vaisnava.cz. Na závěr jsme přidali ještě lekci, kterou přednesl Kundalí Dása při své návštěvě České Republiky v Praze roku 1998.

Prejeme Vám hluboký zážitek ze čtení a spoustu nových realizací.

Adam, Radek.

obsah

ŚRĪ GURU A JEHO MILOST	2
Śrī Śrīmad Bhakti Rakṣak Śrīdhār Mahārāja	
CO JE NAŠE POVINNOST?	4
Śrī Śrīmad Bhaktivēdānta Trivikrama Mahārāja	
OTÁZKY A ODPOVĚDI II.	8
Śrī Śrīmad Bhaktisiddhānta Sarasvatī	
Thākura Prabhupāda	
GAUDIA VAIŠNAVISMUS PROTI SAHADŽIAISMU	15
Śrī Śrīmad Bhaktivēdānta Nārāyaṇa Mahārāja	
RÁDHÁ-KUNDA PARIKRAMÁ 1932	33
Śrī Śrīmad Bhaktisiddhānta Sarasvatī	
Thākura Prabhupāda	
ŚRĪ ĪŚVARA PURĪ	34
MATHURĀ	39
Śrī Śrīmad Bhaktisiddhānta Sarasvatī	
Thākura Prabhupāda	
SAKĀMA ODDANÝ	41
Kundalí Dása	

ŚRĪ GURU A JEHO MILOST

**Śrī Śrīmad Bhakti
Rakṣak Śrīdhara
Goswāmī Mahārāja**

Mýlit se je lidské. Mýlit se je pro všechny nevyhnutelné, neboť nikdo není dokonalý. Nikdo ale nechce zůstat nedokonalý. Ve všem živém je element, ženoucí se za dokonalostí. Kdyby tomu tak nebylo, nebyli bychom schopni cítit žádným způsobem přání. Naše dychtivost po dokonalosti je ale jistě velmi slabá a omezená, neboť jinak bychom ji okamžitě dosáhli. Naše omezená schopnost a náchylnost k dokonalosti nabízejí místo pro rádce, nebo *guru*a. Nedokonalý by nebyl nedokonalým, pokud by si vystačil bez cizí pomoci. Dokonalý by nebyl dokonalým, pokud by nebyl schopen sám sebe realizovat, či pomoci ostatním, a to zcela bez cizí pomoci. Takto je tedy možnost jak dosáhnout dokonalosti, nutně v rukou samotného Absolutního nebo Jeho zmocněnce – díky němuž se tato možnost manifestuje – *śrī guru*a, neboli božského vůdce.

Pro toho, kdo hledá absolutní pravdu, je podrobení se *guru*ovi nezbytné. Je také druh vzdělanců, kteří si myslí: je-li možný vědecký výzkum, proč by potom nemohlo být i vyšší duševní poznání vypátráno z vnitřního já? Tito lidé nevědí nic o podstatné povaze Absolutního Poznání, že totiž pouze On samotný je Absolutním Subjektem a vše ostatní, nás nevyjímaje, udržuje přirozeně jako objekty pro svou dokonalou podívanou. Pro oko je nemožné vidět rozum; ke spojení s rozumem může dojít pouze tehdy, pokud to sám rozum připustí. Podobným způsobem je naše spojení s Absolutním Poznáním závislé hlavně na Jeho sladké vůli. Musíme se zcela odevzdat Jeho zástupci, duchovnímu mistrovi, díky němuž se nám On sám zpřístupní. Naše lidská společnost se svými nejlepšími kulturními vymoženostmi vytváří nekonečně nicotnou část dynamického Absolutna. Jak jinak, než-li díky přímým a pozitivním metodám zjevení smíme doufat v pochopení, či alespoň rozvoj nadpřirozeného poznání Neomezeného a Nekonečného? Všichni intelektuální obři se jeví jako trpaslíci před Absolutním, Vševědoucím, Všemocným, Jenž si vymezuje právo se zpřístupnit pouze prostřednictvím svých vlastních zmocněnců.

S velkým poznáním a s velkou upřímností musíme dát pozor, abychom se neodevzdali falešnému zástupci. Právě při tom si ale my sami nemůžeme příliš pomoci; neboť v našem současném stavu jsme řízeni převážně naší dřívější *samskarou*, povahou, získanou v minulých existencích. Ale, ačkoliv všeobecně podléháme našim zvykům, máme přesto právě my, lidé, do určité míry možnost svobodně se rozhodovat. Neboť jinak by bylo zlepšení nemožné a trest pouhou pomstou.

Skutečnost může existovat sama pro sebe. Světlo nepotřebuje žádnou tmu k tomu, aby se projevilo. Slunce je schopno i samo od sebe prokázat svoji nadřazenost před všemi ostatními světly. Pro otevřené a nezaujaté oko je záře *sad-gurua* (skutečného vůdce) jasně k rozeznání od ostatních učitelů.

Šrí guru se projevuje hlavně dvojím způsobem. Zevnitř, jako správce, a zvnějšku, jako učitel. Oba způsoby účinku Absolutního pomohou individuální duši, žákovi, dosáhnout absolutního cíle. V našem pokleslém stavu nejsme schopni chápat pokyny našeho vnitřního správce a proto je milostivé zjevení učitele naší jedinou pomocí a nadějí. Ale současně se stane pouze milostí *gurua* vevnitř, že venku nalezneme opravdového učitele a odevzdáme se jeho svatým nohám. Poctivý žák musí vždy zůstat bdělý vůči skutečnosti, že jeho nejvyšší duševní štěstí není nic jiného, než dar od Absolutního Pána a nikoliv právo, které si mohu vydobýt, nebo získat. V našem podmíněném stavu jsme uzpůsobeni pouze k tomu, že můžeme přijmout správným způsobem milost Boha. V tomto vzájemném vztahu je třeba pochopit, že individuální bytost nemůže být nikdy svojí povahou rovna Absolutní Osobě. Dokonce ani v osvobozeném a zcela realizovaném stavu nemůže být individuální duše totožná s Bohem. Falešná představa Jáství vede k tomu závěru, že díky nedbalosti nerozlišuje mezi Absolutní Osobou a září vycházející z Její říše, a že obojí je věčné, duchovní a plné blaženosti. Ve skutečnosti představuje individuální duše pouze část určité síly Nejvyššího Pána, která se nachází v „mezistavu“, a v tomto stavu se může vydat dvěma různými směry. Duše se liší od Absolutní Bytosti, jak velikostí, tak kvalitou, a je toliko pouze od Absolutního odvislou bytostí. Jinými slovy, Absolutní Pán, *Šrí Kršna*, je Pán a individuální duše (*džíva*) je Jeho poddaným, nebo služebníkem. Takový vztah je trvalý a pro individuální duši opravdu přínosný. Kvůli svobodné volbě a mohutnému pozitivnímu zisku nemůže vzniknout strach před otroctvím. Odevzdáním se Absolutnímu Bohu, nejen že nezanikne svoboda a individualita *džívy*, nýbrž mohou být tyto vlastnosti teprve opravdu projeveny. Individuální svoboda a vnitřní obohacení jsou charakteristickými znaky těch, kdož se účastní Absolutna, a proto se cítí tak dobře, jako ryba ve vodě, nebo zvíře, ve svém přirozeném prostředí. Ale svoboda, jakož i ostatní vlastnosti, Absolutního je neomezená a transcendentální. A tyto vlastnosti, i když z nich působí pouze část, přenášejí podmíněné bytosti do stavu harmonie. *Šrí Guru* není nutně totožný s Nejvyšším Pánem samotným, ale reprezentuje zcela esenci všemocnosti Boha a je omezeně vtělením přízně Pána a služby Jemu. Protože je nejspoknějším služebníkem Pána, je zmocněn Pánem Samotným k tomu, aby přivedl na správnou cestu bloudící duše. Takto je tedy *guru* božským poslem, přinášejícím do pomíjivého světa poselství nehynoucí naděje a radosti. Jeho zjevení je nejšťastnější událostí pro trpící povahu a může být srovnáno s východem jitřenky, díky níž se ztracený vandrák vrací zpět. Jemný

dotek milostivé dlaně *Śrī Gurua* může vysušit slzy všech plačících očí. Patriot, či lidský přítel, dělá svými pomatenými pokusy o pomoc problém trpící duše ještě horším, stejně jako doktor, který léčí nemocného, a neví, co ho trápí. Požehnán buď den, v němž rozpozná podmíněná duše bezpříčinnou milost *Śrī Gurua*.

CO JE NAŠE POVINNOST?

**Śrī Śrīmad
Bhaktivedānta
Trivikrama Mahārāja**

Nejdříve se s vámi chci podělit o jednu myšlenku. Ačkoliv nejsou v duchovním světě k ničemu používány technické pomůcky, používáte je stále. Jsou hlavní pomůckou ve vaší duchovní *sādhaně*. Snažíte se získat pomoci kazety duchovní výcvik, přestože jsou v duchovním světě tyto pomůcky nepotřebné. Snažíte se vše zaznamenat na zvukový pás. Potom se cvičíte v opakovaném poslechu tohoto zvuku, tak, jako když se cvičíte ve zpěvu *sa re ga ma*. To je v pořádku, ten zvuk je správný, ale nelze ho slyšet v duchovním světě. Tento druh *sādhaný* se v duchovním světě nepoužívá.

Duchovní život závisí na duchovních pomůckách, nikoliv na hmotné technice. Stroje nám nemohou pomoci pochopit písma, jako *Śrīmad Bhāgavatam*. Nahrával si *Šukadēva Gosvāmī* slova *Vjāsadēvy* na zvukový pás? Čteme *Śrīmad Bhāgavatam*, ale nemůžeme ho pochopit pouhým čtením. Když slyšíte slova *vaišnavy*, můžete odevzdat svá srdce jen, jste-li jím požehnáni. Správné pochopení je možné pouze díky milosti tohoto oddaného, ne díky napodobování.

Matka *Jaśóda* volá na *Śrī Kršnu*: „Lálá, ájao! Mé milé dítě, pojď sem!“ Na její žádost přijde ihned. Mohli byste si nahrát toto volání *Jaśódy* na pásku a pak se cvičit ve vydávání stejného tónu, jako zpěváci. Budete-li schopni vydat totožný zvuk s matkou *Jaśódou*, zjeví se vám potom *Kršna*?

Kde je chyba? Co tu schází? Je to oddanost, *bhakti*, ta schází. Slova a zvuk lze využít jen tehdy, jsou-li naplněny oddaností. Přijmout jednoduše jen zvuky a číst písma je bez užtku. Na tomto místě bych rád vzpomenul jednu *Kršnovu* příhodu.

Jednou vedli Kršna a Jeho přátelé krávy na pastvu v zemi Vrndávaně. Jeden ze *sakhí* řekl: „Tak často nám ukazuješ svoji sílu a moc, umíš zabít *rákšasy* a duchy. Umíš ale také překonat démona hladu, žijícího v našem břiše? Máme hlad! Můžeš ho zahnat?“ Kršna řekl: „Ano, pokud se budete přesně řídit mými pokyny. Jděte na místo, kde právě *bráhmani* obětují do ohně. Řekněte jim, že Balaráma a já jsme tu a máme velký hlad.“

Pasáči následovali Kršnova slova a poprosili *bráhmany* o něco k jídlu. *Bráhmanové* jim ale nevěnovali žádnou pozornost. Mysleli si: „My jsme *bráhmanové*. Provádíme tu oběť. Pokoušíme se nakrmit Kršnu touto obětí.“ Ačkoliv je Kršna prosil osobně o něco k jídlu, nevěděli, co mají dělat.

Chlapci se zklamaně vraceli zpět a byli z věčného běhání sem a tam ještě hladovější. Kršna jim řekl: „Pokuste se o to ještě jednou. Tentokrát jděte k ženám těchto *bráhmanů* a řekněte nejdřív mé jméno a teprve potom Baladévy Prabhua. Jistě budete úspěšní.“

Chlapci se odebrali k ženám *bráhmanů* a vše jim povyprávěli. Jakmile ženy uslyšely, že přišel Kršna a prosil hladový o něco k jídlu, daly se do pohybu. Vzaly všechny preparace ze svých kuchyní a vydaly se na cestu. *Bráhmani* volali. „Co to má

znamenat? Naše ženy pobíhají po ulici! Nezeptaly se nás na svolení a přesto odtud utíkají!“ Okamžitě opustili místo obětního ohně, aby své ženy zastavili. „Nedostali jste od nás svolení někam odejít. Proč běžíte pryč?“ Ženy odpověděly: „V tomto případě není nutné vás o něco žádat. Jdeme za Šrí Kršnou. Provádíme všechny naše oběti vždy jen pro Něho. Nebudeme poslouchat vaše námítky. Tentokrát neuposlechneme. Vy nás nemůžete zachránit před smrtí, ale Kršna je schopen ochránit každého. Otec nemůže před smrtí ochránit ani své dítě, ale my všichni jsme v bezpečí u Kršny.“

*gurur na sa sayāt sva-jano na sa sayāt
pitā na sa syāj janani na sa sayāt
daivaṁ na tat syān na patiś ca sa syān
na mocayed yaḥ samupeta-mṛtyum*

Ten, kdo nedokáže vysvobodit své svěřence z cesty opakovaného rození a umírání, se nemá nikdy stát duchovním mistrem, otcem, manželem, matkou nebo uctívaným polobohem. (Š.B.5.5.18)

Z tohoto důvodu je nejprřednější povinností sloužit Kršnovi a nikomu jinému. Kršna říká v Gítě:

*sarva-dharmān parityajya mām ekaṁ śaraṇaṁ vraja
ahaṁ tvām sarva-pāpebhyo mokṣayiṣyāmi mā śucaḥ*

Zanech všech druhů náboženství a odevzdej se jen Mně. Já tě oprostím od všech následků za hříšná jednání. Neboj se.

Jeden z *bráhmaṇů* zamkl svou ženu násilím v její místnosti, načež opustila své tělo, aby se mohla setkat s Kršnou. Ženy ostatních *bráhmaṇů* neuposlechly slov svých mužů a donesly Kršnovi svá jídla. Kršna řekl: „Zachovaly jste se správně, nebudete vystaveny žádným špatným reakcím.“

Potom se Kršna, Balaráma a ostatní najedli. Když dojedli, řekl Kršna: „Nyní se musíte vrátit.“ – „Proč?“ ptaly se. „Přišly jsme za Tebou a vzdaly se přitom všech povinností vůči svým manželům, rodičům a příbuzným. Už nás nepřijmou. Jak se k nim můžeme vrátit?“ Kršna odpověděl: „Neudělaly jste žádnou chybu, podívejte se – polobozí a jejich ženy opěvují vaše jednání. Ujišťuji vás, že vás vaši muži a příbuzní nezavrhnou, ale naopak vás přijmou. Rychle se vraťte.“ Ženy řekly: „Ale jak se můžeme vrátit? Řekl jsi: *yat gatvā na nivartante tad dhāma paramam mama*. Když k Tobě někdo dospěje, už se nemusí nikdy vrátit. To jsou Tvá vlastní slova, nemůžeš nám tedy jednoduše říct, že se máme vrátit zpět. Musíš držet slib.“

Jaká byla Kršnova odpověď? Řekl: „Takto nemluvte. Sloužily jste Mně, ale nejste s to, být neustále v Mé společnosti.“

Ženy se zeptaly: „Proč nejsme kvalifikované k tomu, být neustále ve Tvé společnosti a ve společnosti *gópií*? Prosím, požehej nám, abychom Ti mohli denně donášet chutná jídla, *mantry*, *arotik* a jiné pěkné věci.“

Pokuste se porozumět, že přes všechny láskyplné oběti nebylo dosaženo způsobilosti, být společně s Kršnou. Je třeba ještě více. Přejeme si být společně s Kršnou a *gópiemi*. Ale je to tak snadné? Oddaným, jako ženám *bráhmaṇů*, bylo zabráněno ve věčném společenství s Kršnou. Samotný Brahmá se obával zůstat ve Vrndávaně a zrovna tak i Uddhava: „Ne, já nejsem kvalifikovaný mít společnost Vradžandranandů. Budu se považovat za požeňnaného, budu-li smět zde být rostlinou.“

Zeptejte se sami sebe: „Kdo jsem?“ Musí být vykonáno ještě tak mnoho *sādhana-bhadžanu*. Je před námi ještě mnoho *sādhany*.

*ādaṁ śraddhā tathā sādhu-
saṅgo ,tha bhajana-kriyā
tato' nārthā-nivṛttiḥ syat
tato niṣṭhā rucis tataḥ*

*athāsaktis tato bhāvas
tataḥ premābhyaundancati
sādhakānām ayaṁ premaṇaḥ
prādurbhāve bhavet kramaḥ*

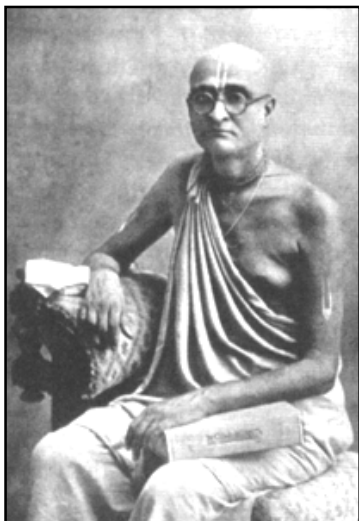
Na začátku zde musí být víra. Potom se vyvine zájem o společnost oddaných, potom je člověk zasvěcen duchovním mistrem, dodržuje regulující zásady a vykonává jeho pokyny. Takto se zbaví svých špatných zvyků a dosáhne stálosti v oddané službě. Potom se vyvine chuť a připoutání. To je cesta *sādhana-bhakti*. Pozvolně se stanou emoce intenzivnějšími a probudí se láska k Bohu. To je postupný vývoj pro oddaného, zajímajícího se o Kršna - vědomí. (B.r.s.1.4.15-16)

Jaké knihy by měly být čteny žáky první třídy? Jsou jim určeny knihy všech stupňů tříd? Měli by číst zkrátka vše možné? Myslíte si: „To je ta nejlepší kniha! Z té můžu získat pokročilé vědomí!“ Tato kniha ale není určena pro vás. Pro vás je nejlepší začít knihami 1. a 2. třídy. Měli bychom přijmout *sādhana* odpovídající naší kvalifikaci. Nebudte netrpěliví při pozorování činnosti žáků vyššího stupně. Na každé úrovni byste měli brát ohled na vaše schopnosti.

*naītat samācarej jātu
manasāpi hy anīśvaraḥ
vinaśyaty ācāraṁ maudhyād
yathārudro 'bdhi-jam viṣam*

Ten, kdo není žádným velkým panovníkem, by neměl imitovat chování vůdčí osobnosti, ani v duchu. Když toto chování, díky své hlouposti, obyčejná osoba přijme, jednoduše se zničí, tak jako ten, kdo není Rudra a popíjí oceán jedu. (Š.B.10.33.30)

Ten, kdo není Rudra, Šiva, by neměl pít oceán jedu. Měli bychom jednat a myslet tak, jak to přísluší našemu stupni a nežádat to, co je relevantní pro oddané, nacházející se na vyšším stupni.

OTÁZKY A ODPOVĚDI II.

**Śrī Śrīmad
Bhaktisiddhānta
Sarasvatī Thākura
Prabhupāda**

Otázka: Vše co vím, se zakládá na mých zkušenostech z tohoto světa. Jak mohu dosáhnout poznání o transcenci?

Śrīla Prabhupāda: Je pravda, že v našem současném stavu je velice těžké pochopit něco, co je transcendentální povahy. Ale je také fakt, že existuje možnost tyto věci pochopit. Když máme na nějakém vzdáleném místě přátele, nebo příbuzné, je nám zaslán posel s novinkami.

Otázka: Ale tento posel nepřijde ke každému, je to tak?

Śrīla Prabhupāda: Ti, ke kterým posel nedorazí, jsou velmi nešťastní. Ovšem že můžeš vidět, že posel dorazí pouze k těm, kteří po něm opravdu touží.

Otázka: Jak poznáme posla z Vaikunthy? Jak poznáme, jaká zpráva je pravdivá a jaká falešná?

Śrīla Prabhupāda: Je-li je má modlitba upřímná, bude milostí vševědoucího Boha vše vyjeveno. Ten, kdo obdržel způsobilost, bude schopen, díky dobru toho nejposlednějšího, rozeznat tuto osobu. Nejvyšší Pán, nacházející se v mém srdci, mi přitom rozhodně pomůže, musím se pouze stát na Něm zcela závislým. Na tomto světě existují dva způsoby, jak dosáhnout poznání. Jedním je, zkoušet přímo vše zažít. Při druhé metodě je třeba pochopit, že zkušenost a chápání tohoto světa jsou nedostatečné a nevyhovující. Získat poznání z jiného světa je možné za předpokladu, že se zcela odevzdáme svatému, který z tohoto světa sestoupil a budeme mu naslouchat.

Otázka: Vlastníme pouze hmotné zkušenosti. Jak se jich můžeme zbavit a získat něco transcendentálního?

Šríla Prabhupáda: Neměli bychom se toho bát a myslet si, že je to příliš těžké. K rozeznání skutečnosti je třeba silné mysli. Když se chce někdo naučit plavat, nesmí se bát vody. Měli bychom také vědět, že *saranagati*, nebo-li cesta výlučné odevzdanosti, není žádnou těžkou činností. Ve skutečnosti je prostá a pro duši přirozená. To, co se vždy nachází v protikladu, nebo odporu vůči tomuhle, je nepřirozené a bolestivé.

Otázka: Jak můžeme získat potřebnou odvahu?

Šríla Prabhupáda: Musíme naslouchat o Nejvyšším Pánovi od Jeho zástupce a odložit naše světské zkušenosti a sklon k falešným argumentům. Když nasloucháme o Pánovi od žijícího *sádhua*, který vysvětluje tato témata smělým, záživným a přitažlivým způsobem, pak zmizí veškerá slabost z našeho srdce. Zakusíme doposud nevídanou odvahu a sílu a přirozená touha naší duše, odevzdat se Pánu, se úplně projeví. V tomto odevzdaném srdci se spontánním způsobem projeví skutečnost transcendentálního světa.

Otázka: Jsou tyto dvě cesty, úplná odevzdanost a resolutní odhodlání, pro nás tím nejdůležitějším?

Šríla Prabhupáda: Absolutně. Člověk by měl mít toto pevné odhodlání i při uctívání Pána. Musím získat Jeho milost, nemohu ustoupit, musím stále běžet a oslavovat Jeho jména. Bůh mi bez příčiny pomůže, pokud se stanu upřímným uchazečem. Když se zcela odevzdáme lotosovým chodidlům svého *guru*a, dosáhneme s jistotou úspěchu. Milost *guru*a, nelišícího se od Šrí Rúpy, se stane naším jediným vlastnictvím. Jen tato milost nás může posunout k dosažení naší touhy.

Otázka: Může člověk uctívat Kršnu, aniž by se nacházel pod vedením Šrí Gurudévy?

Šríla Prabhupáda: Nikdy. Kultivovat Kršna-vědomí je cílem našeho života, dosažitelným pouze pod vedením Jeho oddaného. Šrí Varšabhánavidéví (Šrímatí Rádhárání) je nejvíce protěžována Kršnou. Uctívat ji je velmi prospěšné pro dosažení Kršny. Nikdo pro to není vhodnější než Šrímatí Rádhárání. Všichni ti, kteří jsou milí Šrímatí Rádhárání, jsou naši duchovní mistři.

My, gaudiya-vaišnavové, uctíváme Kršnu, který patří Rádhárání. Gaudiya-vaišnavové jsou více na straně Rádhárání, nežli na straně Kršnové a Šrí Gurudéva není od Šrímatí Rádhárání odlišný. Jen jestliže někdo obdrží milost nejvýše požehnaných, je mu umožněno kultivovat svoje Kršna-vědomí. Když se nenacházíme pod vedením nejvýše požehnaných, bude se vše jevit jako nepříznivé pro kultivaci našeho Kršna-vědomí, nebo jinými slovy, jako neprospěšné pro přípravu Kršnovy radosti. Místo toho

zjistíme, že je naše srdce ovládáno démonskou touhou po vlastní radosti. Člověk musí všechna tato, pro oddanost nevhodná pouta, jako pýchu a aroganci, odložit. Pouze potom, jakožto oddaný, toužící sloužit pod vedením Šrí Gurudévy, obdrží možnosti pro tuto službu. Bohužel jsme se zapomněli namáhat pro Kršnovu radost a jsme zcela zaměstráná snahou o naše vlastní štěstí. Jak nešťastné! Místo, abychom učinili Kršnu hlavou naší domácnosti, přijímáme role hospodářů a připoutáváme se k rodinnému životu. Ale pokud si přejeme opravdu to nejlepší, musíme se stát velmi bedlivými, dokud žijeme v tomto lidském těle, neboť jinak budeme podvedeni a oloupeni o tuto zlatou možnost.

Otázka: Pomůže nám více, když se staneme *sannyásíny*?

Šríla Prabhupáda: Nikdy. Zevní odění *sannyásiho* nikomu nepomůže. Pokud někdo považuje svého *gurudévu* za svůj život a duši a službu jemu za svůj životní úkol, pak se stane opravdovým *sannyásím*. Člověk se musí stát oddaným *sannyásím* rozvíjením svojí připoutanosti ke *gurudévu* a svatým jménům. Ale ti, kteří mají špatnou společnost a neslouží Kršnovi pod vedením Šrí Gurudévy, přispívají ke svému neštěstí. Nejen, že Pána nepoznají, ale nebudou Mu schopni ani sloužit. V tomto světě je možné obléct si šaty *sádhua* a podvádět ostatní lidi, ale vševědoucí Pán, který střeží výsledky *karmy*, je nenechá uprchnout. Ti, kteří na sebe oblečou oděv *sádhua* a tráví svůj čas v nevhodné společnosti, škodí pouze sami sobě. Ti, kteří se nespolehají na Boha, ale na ostatní, obdrží pouze žal.

Otázka: Jakým způsobem bychom měli v tomto hmotném světě žít?

Šríla Prabhupáda: Je-li někdo připoután ke kůlu a bičován, potom je donucen snášet tyto rány, i když to není jeho skutečné přání. Podobným způsobem musíme v tomto světě snášet negativní náladu mysli. V opačném případě se stanou utrpení a katastrofy nevyhnutelnými.

Otázka: Proč je v tomto světě tolik utrpení?

Šríla Prabhupáda: Nejvyšší Pán říká: „Nezpůsobil jsem tato mnohá utrpení, bolesti, potíže a zážitky proto, abych tě nechal trpět, ale proto, abych tě naučil, že toto utrpení není nutné, abys hledal věčné štěstí a radost, která je věčně uctívána.“

Otázka: Jak probíhá dosažení opravdového štěstí?

Šríla Prabhupáda: Jakmile je oddaný pevně odhodlán nacházet se stále u lotosových nohou svého *gurudévy*, získává *gurudévu* společnost svou službou. Potom dosáhne osvobození od potíží a strachu a stává se opravdu šťastným. Jestliže je někdo stále zaměstnán tělem, myslí a duši ve službě *gurudévu*, obdrží brzy jeho milost. Je-li je *gurudéva* spokojen, začne každým dnem narůstat přání sloužit mu a tak nám bude nadělena tato nejvyšší touha jako jediné skutečné přání.

Otázka: Co je to oddanost?

Šríla Prabhupáda: Oddanost znamená, starat se o spokojenost Nejvyššího Pána. Jestliže má někdo oddanost, je důležité pouze jedno – Kršnovu štěstí. Takové je přirozené chování duše. Najde-li živá bytost svoji skutečnou identitu, může zjistit, že zde vzniká věčné pouto, starat se o Kršnovu štěstí. V tomto rozpoložení nemá jiného zaměstnání. Nízké světské pudy nepatří k duši. Nepatří ke skutečným osobám, nýbrž k znetvořeným, nepřirozeným osobám. Proto se tyto pudy stále mění a jsou dočasné. Jen oddanost osvobozuje od strachu, iluze a bídy, jež mají svůj původ v jiných zájmech, nemajících co do činění s Kršnou.

Otázka: Kdo bude z tohoto hmotného světa osvobozen?

Šríla Prabhupáda: Když někdo odevzdá sto procent, bude s jistotou Nejvyšším Pánem osvobozen. Pokud se nestane integrovanou částí našeho života společnost *guru*a a služba *guru*ovi, nevyvine se v nás touha, dát sto procent. Není možné dosáhnout dokonalého a úplného Pána, pokud se zcela neodevzdáme. Bůh je úplný a dokonalý. Chtěl by to, co je rovněž úplné a dokonalé – úplnou lásku, úplnou odevzdanost. Úplný může být dosažen, pouze pokud se úplně odevzdáme.

Otázka: Komu se Bůh nevyjevuje?

Šríla Prabhupáda: Bůh je nekonečné vědomí a živá bytost je nicotné vědomí. Když někdo daruje část svého vědomí jiným věcem a myslí si: „Já nechci dát vše Bohu“ - potom se nekonečné vědomí této bytosti nezjeví.

Otázka: Je to oddanost, když sloužím Kršnovi tak, jak to považuji za správné?

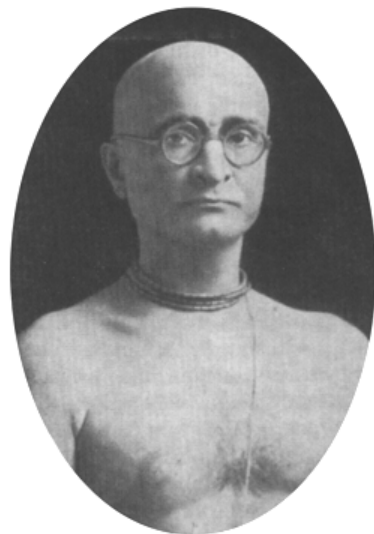
Šríla Prabhupáda: Ne. Sloužit Kršnovi tak, jak si to On přeje, to je oddanost. Sloužit tak, jak to považuji za správné, není oddanost, nýbrž reflexe našich hmotných přání. Takto nemůžeme být ani poživatelé, ani odřikající si. Musíme se stát oddanými, vzdát se své nezávislosti, hledat u Něho své útočiště a snažit se ze všech sil, učinit Ho šťastným.

Otázka: Proč neděláme pokroky v *bhadžanu*?

Šríla Prabhupáda: Jsme příliš vtáhnuti vnějším světem. Ovládají nás myšlenky hmotného světa. Je potřeba, zaměřit svou pozornost dovnitř, nikoliv na vnější objekty smyslového uspokojení. Není od nás očekáváno, že budeme extrémně dychtiví po službě našemu Pánovi v srdci? Ale když to nečiníme, jak chceme pokročit v našem *bhadžanu*? Jak můžeme mít, byť jen malé množství entusiasmu a dychtivosti při službě našim věčným přátelům Kršnovi a *guru*ovi, činíme-li radostnými, s velikou horlivostí,

lupiče, které nazýváme přáteli a příbuznými. Není možné dostat se na sever, pokud utíkáme na západ.

Mluví tak často o těchto věcech, ale přesto neustupuje iluze těchto lidí, považovat vzdálené osoby za velmi blízké. Je to jejich osud, být nešťastnými. Co mohu dělat?

Otázka: Kdo je připoutaným hospodářem?

Śrīla Prabhupāda: Ten, kdo si myslí, že je muž nebo žena, je připoután k hospodářskému životu a nachází se v iluzi (*grhavrata*). Takto pomatený hospodář je plný chamtivosti po penězích, vztazích s osobami jiného pohlaví, věhlasu a uctívání (*kanaka, kāmīni, pratiṣṭha*). Ten, kdo má touhu vychutnávat tyto tři věci, je pomatený hospodář, nebo-li *grhavrata*. *Grhavrata* si myslí: „Potřebuji ostatní, aby mi sloužili. Cíl mého života se skládá z toho, být majitelem svého hospodářství a uspokojovat v každém směru své smysly.“ Žijeme na úrovni vědomí, na níž se vše podřizuje tělu. Chceme se stát pány a tím se stáváme *grhavaratové*. Když nazíráme na svět požívačnými očima, přivádíme si pouze potíže. Dokud nerozvineme opravdovou inteligenci, s níž pochopíme, že

celý svět je určen pro to, aby sloužil Pánovi, zůstaneme na úrovni těchto pomatených hospodářů a nikdy nepochopíme, co je skutečně důležité. Ti, kteří se rozhodnou následovat cestu požitku, či naprostého odříkání, ztratí vše. Nikdy se neseznámí s Nejvyšším Pánem.

Skrze připoutanost k tomuto světu obdržíme pouze žal a smrt. Smrt a trojnásobné utrpení vznikají následováním hmotné životní cesty, obracející se proti Kršnovi.

Všechny myšlenky a snahy tohoto hmotného světa nás vlastně vedou ke smrti. *Grhavrata* si neuvědomuje, že ho všechny tyto úvahy a snahy den za dnem vedou do pekla a způsobují, teď i v budoucnu, jen víc a víc žalu.

Otázka: Jakým způsobem by se mělo běžně doma žít?

Śrīla Prabhupāda: Člověk může svůj sklon upadat do temnoty materiálního života zničit přešťastnou společností velkých svatých. Jen díky stýkání se s osvobozenými dušemi dosahuje člověk možnosti stát se transcendentálním hospodářem (*paramārthika grhastha*). Ti, kteří nepěstují společnost s oběma druhy *bhāgavatů*, tj. oddaných *bhāgavatů* (Pán, jenž se nachází v Jeho oddaných) a knih-*bhāgavatů* (Pán, nacházející se v písmu *bhāgavat*), nemůžou dosáhnout šťastného života, během pobytu ve svém domově.

Je správné, když bydlí člověk ve svém domě s touhou sloužit Pánovi, neboť pak Mu může správně sloužit. Ale tohle je nemožné pro hospodáře, toužícího po penězích, ženách, slávě a uctívání. Pokud chce někdo vést domácnost, měl by to činit s pevným přesvědčením sloužit Kršnovi. To je mnohem lepší než falešné odříkání. Z falešného odříkání nemůže vzejít nic dobrého. Pokud je hospodářský život prospěšný pro oddanou službu, pak je to přijatelné, na druhé straně je dům, překážející oddané službě, ve skutečnosti hluboká, temná díra, které bychom se měli zříct. Pokud tohle ovšem někdo učiní, kvůli touze zviditelnit své odříkání a odpoutanost, je to nesmyslné. Takovýto nezralý asketa poklesne v průběhu několika dnů ze své pozice. Touhy pomatených hospodářů mohou být zničeny pouze stýkáním se s oddanými. Ti, kdož nastoupí hospodářskou cestu a následují regule a předpisy vnějšího světa, se stávají stále hlouběji a hlouběji ponořenými v iluzi. Podobným způsobem, jako by měli vstoupit oddaní Pána do *sannyása ášramu* (životní stav odříkání) musí vstoupit do *grhastha ášramu* (životní stav hospodáře). Festival, známý jako *grhapravéša* (prvotní vstoupení do domova), by měl být slaven pouze oddanými hospodáři. Když vstupuje oddaný do svého domu, měli bychom chápat, že právě vstoupil do chrámu. Pro oddaného není žádného rozdílu mezi tím, když vstupuje do templu, či do svého domu. Ale je to rozdíl jako mezi nebem a peklem, jestli vstupuje oddaný, nebo neoddaný do svého domu. Člověk by měl vstupovat do svého domu pouze kvůli službě Kršnovi a myšlení na Kršnu a vše tomu podřídit. Hospodář by se měl vždy držet stranou od špatné společnosti a tlachání. Měl by s velkou obezřetností pěstovat vlastnosti, jako entusiasmus, odhodlanost a trpělivost, stejně tak jako oddané praktiky, tedy naslouchání a zpívání. Sloužit Harimu, *guruovi* a vaišnavům, zpívat svatá jména, pěstovat společnost se *sádhy* a naslouchat o Pánovi jsou esenciální povinnosti hospodáře. Jsou-li všechny jeho snahy zaměřeny na službu Kršnovi, získá ze svého hospodářského života velký užitek, je ochraňován a jeho život bude naplněn.

Otázka: Je milost Maháprabhua tou nejvyšší milostí?

Šríla Prabhupáda: Samozřejmě. Nikdo není milostivější než Maháprabhu a Jeho oddaní. Pomoc a užitek, který od nich člověk získá, je opravdovou pomocí. Každá jiná nabídka pomoci je ve skutečnosti klamnou a špatnou službou.

Avšak pomoc a ulehčení, které přijde od Maháprabhua a Jeho oddaných jsou věčné a nejvyšší. Toto ulehčení nenastane pouze na pár dní. Není to typ pomoci, který po pár dnech nabývá nepříjemných vedlejších účinků a reakcí. Není to také druh pomoci, který je pro jednoho prospěšný a pro druhé škodlivý. Můžeme třeba udělat něco dobrého pro svou vlast, ale pro jiný národ to může být škodlivé. Mohu způsobit trochu štěstí, za cenu utrpení někoho jiného. Mohu mít užitek z vozu taženého koněm, ale pro koně samotného to žádný užitek nepředstavuje.

Maháprabhu a Jeho oddaní nepoužívali tento způsob pomoci. Pomoc, kterou nám nabídli, tento velmi vzácný dar, přináší nejvyšší užitek v každé době. Tato pomoc je určena pro celý vesmír. Není to žádná krátkozraká pomoc. Maháprabhu a Jeho oddaní se nikdy nezajímali o nějakou krátkozrakou, omezenou a dočasnou pomoc.

Maháprabhuova pomoc nikdy nikomu neškodí. Z tohoto důvodu se Jeho milost nazývá „*amandodáya*“ – bezchybná pomoc. Z tohoto důvodu označujeme Maháprabhua za nejvíce „velkosrdceho“, a Jeho oddaní Ho v tom ještě převyšují.

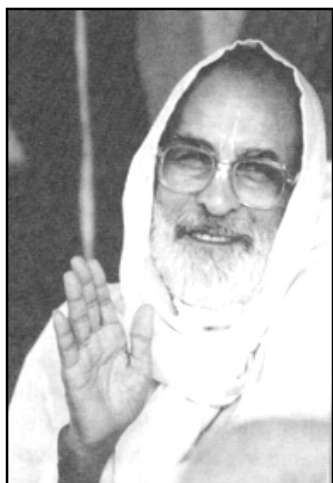
Nezakládá se to na klamu, nýbrž realitě.

Maháprabhuova milost je úplná a neomezená. Milost někoho jiného je omezená a tím i klamná. Všechny ostatní inkarnace, jako Mátsyadéva, Kurmadéva, Varáhadéva, Rámačandra a samotný Šrí Kršna udělili svou nejvyšší milost pouze odevzdaným duším, ale zničili ty, kteří se stavěli proti nim. Pouze Maháprabhu udělil milost i těm, kteří se stavěli proti Němu. Neváhal udělit svou milost Chand Kazimu, buddhistům, ani ostatním.

Otázka: Měli bychom vždy říkat čistou a přímou pravdu?

Šríla Prabhupáda: Bezpodmínečně. Budeme každému beze strachu říkat pravdu, nebudeme nikoho klamat. Musíme říkat ten druh pravdy, který přináší živé bytosti štěstí, i když se sám o sobě jeví nepřijemným. Je to něco jiného než *bhutodvega*, vyvolávat řeči u ostatních strach a starosti. Musíme vyhledat realitu. Musíme myslet na blaho všech lidí v tomto světě. Musíme činit s velkým odhodláním to, co je prospěšné pro nás a ostatní.

Musíme se pokusit pracovat pro užitek lidí nejen této epochy, nýbrž pro užitek lidí všech epoch. Musíme všem říci o této přešťastné říši Pána, zemi Neomezeného, z níž už se nikdy není třeba navrátit. Abychom mohli o tomto transcendentnu hovořit, je pro nás samozřejmě nutné nalézt útočiště u duchovního mistra. Budeme vždy sloužit *gurudévo*vi, který uděluje transcendentální poznání. Když bydlíme ve vlastním domě, měli bychom mu sloužit společně s ostatními příbuznými. Uložíme Pána a Jeho oddané do krásného domu a sami se odebereme do prostých domovů, či chatrčí. Když nakrmíme Pána a sami zůstaneme bez jídla, obdržíme od Něj jistě Jeho milost. Musíme si být vždy vědomi, že vše patří Pánovi. Náš život bude úspěšný, když použijeme vše ve službě Kršnovi. Všechny tyto pravdy by měli být kázány potom, co je sami následujeme. Šrí Šrí Guru a Gauranga budou potěšeni teprve tehdy, když budeme beze strachu kázat pravdu. Pokud se ze strachu, že se staneme neoblíbenými, vzdáme kázání pravdy a opustíme tak cestu vyjevené skutečnosti, odebereme se tak na neautorizovanou cestu ateistů a podvodníků.

GAUDIA VAIŠNAVISMUS PROTI SAHADŽIAISMU

K oslavě přispění Śrīly Bhaktivinódy Thákury současnému Gaudia vaišnavismu

**Śrī Śrīmad Bhaktivedānta Nārāyaṇa
Mahārāja**

Předmluva

Předkládáme zde dvě přednášky od Śrīly Bhaktivédanty Narájana Maharádže. Obě jsou z roku 1997, přičemž první je z ISKCON-ské farmy Nový Majápur ve Francii a druhá z Holandska.

Śrīla Bhaktivédanta Narájana Maharádža požádal, aby byly západním čtenářům obě přednášky snadno přístupné. Proto jsme přednášky doplnili citáty z knih Śrīly Bhaktivédanty Swamiho Maharádže Prabhupády, a přeložili tak verše, které Śrīla Narájana Maharádža citoval, ale nepřekládal. Děkujeme Bhaktivédhānta Book Trust, že nám dovolilo tyto odkazy použít.

Pro hlubší vysvětlení, vyjasnění a ověření jistých bodů předkládaných Śrīlou Maharádžem jsme také použili citáty z knih a přednášek Śrīly Prabhupády a umístili je do poznámek na konec. Podobně jsme vložili i citace z jeho knih vysvětlující sanskrtské výrazy, o nichž se v přednášce diskutovalo.

Navíc jsme Śrīlovi Narájana Maharádžovi a jeho sekretáři Śrīpad Mádhavovi Maharádžovi (v té době Navin Kršna dās brahmačari) položili několik otázek a vyjasnili si jisté výroky a jejich vysvětlení následně vložili do obsahu přednášky.

Část první - Gaudia vaišnavismus proti *sahadžiaismu*

Pravá & nepravá *siddha-déha*

Jednou jeden malý asi tříletý chlapec seděl nahý na klíně své matky, objal ji kolem krku a s láskou a náklonností jí řekl: „Matko, matko, já chci mít velice krásnou ženu. Musí mít zlatou barvu těla, kudrnaté vlasy, krásné oči a nesmí být silnější než já, aby mě nemohla trestat. Také by neměla být hubenější, nebo tlustší než já. Brzy po svatbě bych si přál mít dva syny a jednu dceru. Matko, zaříd' pro mě rychle velice krásnou dívku.“

Chlapecova matka se rozesmála: „Ano, jistě že ti budu, kde se jenom dá, shánět dobrou ženu, ale nejdříve musíš více zesílit a přibrat. A až tvá **śikhá**¹ bude dlouhá a silná, velice rychle zařídím tvou svatbu.“

Tento příběh popisuje to, co se v současné době mezi takzvanými oddanými děje. Oni nechtějí zpívat velké množství kol, nebo vyvinout úsilí, aby obdrželi svoji náladu ke Kršnovi. Nechtějí na Kršnu vzpomínat a nechtějí se pohroužit do hlubokého porozumění *siddhánty*. Nedokáží zpívat celý den a noc jako Haridása Thákura. Ve skutečnosti nedokáží zpívat ani jedno kolo *hare kršna mahá-mantry* s myslí soustředěnou na Kršnu. Mají mnoho tělesných tužeb a žádostí s tím spojených, jako je sláva, jméno a štěstí. Jsou plni chuti, světských přání, a přesto čekají na to, až se manifestuje jejich *siddha-déha*.

Skok na Góloku

Přestože se jejich mysl nedokáže soustředit na Kršnovy zábavy, chtějí *siddha-déhu*, jako kdyby to byla Indická *rásagulá*. Když má někdo peníze, lehce si může koupit dvě, tři nebo čtyři *rásaguly*. Podobně si tihle takzvaní oddaní myslí, že mohou dosáhnout *siddha-déhy* stejně jednoduše, jako je možné si koupit *rásagulu*. Takové filozofické neporozumění má velice, velice nebezpečné následky. Začátečníci si myslí, že mohou okamžitě skočit na Góloku a sloužit Kršnovi, lépe než slouží Šrímatí Rádharaní. Pyšně prohlašují: „Rádhika? Kdo je Rádhika? Kdo je Višákha?“ Ale pokud se k jeho, nebo k jejímu falešnému oddanému životu přidá krásná žena nebo muž s podobným neporozuměním, oba v mžiku poklesnou.

Je tisíce a tisíce takovýchto takzvaných oddaných. Přestože jejich *bhakti* není dostatečně zralá, nepřirozeně si myslí: „Teď jsem dosáhl mé *siddha-déhy*, jsem Lalitá, nebo Višákha a jsem lepší *sakhí* než Rúpa-mandžary. Ona není tak kvalifikována, jako jsem já.“ Výsledkem takového urážlivého jednání bude, že takový člověk musí jít do pekla, a to během velice krátké doby jednoho nebo dvou dnů.

Také si myslí: „Oh, Gaudia Math se odchýlil od pradávné *pararampary*. Předešli *áčárjové* přemýšleli stejně, jako přemýšlíme i my. Od počátku jejich oddaného života mysleli na jejich *siddha-déhu* a v ní sloužili Kršnovi.“

Podobné spekulace jsou zcela nesprávné. Naši *áčárjové*, vedení šesti Gosvámími, nikdy podobným způsobem nejednali. Oni nejsou obyčejní lidé, ale jsou společníci Šrí Šrí Rádhy a Kršny. Do tohoto světa přišli pouze proto, aby dávali svoji milost a učili

podmíněné duše vlastním příkladem. V jejich oddaném životě a činnostech začínali od *šrádhy*.

Pro pokročilé oddané

Šríla Bhaktivinóda Thákura ve své Džaiava Dharmě popsal všechna pravidla a metody *bhakti* od začátku až po dosažení vlastní *siddha-déhy*. Vysvětlil jedenáct částí dokonalosti (*siddha-déhy*): *siddha-sambandhu*, *siddha-vajasu*, *siddha-námu*, *siddha-rúpu*, *siddha-júthu*, *siddha-véšu*, *agñú*, *siddha-vásu*, *sévu*, *parákásthášvásu* a *palja-dási-bhávu*. Ale dané téma rozebírá, až v předposlední kapitole, ne na začátku své knihy.

Jednou z hlavních postav Džaiava Dharmy je Raghunátha dása Babádží, duchovní učitel Vidžaje-kumáry. Šrí Babádží učil Vidžaje pravidla až tehdy, když byl náležitě pokročilý ve vědomí Kršny a prostý všech *anárth* a hmotných tužeb. Vidžaja-kumára vzpomínal na Kršnu na břehu oceánu v Džaganáth Purí dvacet čtyři hodin denně. On porozuměl a uskutečnil význam *bhávy*, *anubhávy*, *sattvika* a *vjavičarí*. Také uskutečnil, v jakém množství se musí vzájemně smíchat s vlastní *sthaj-bhávou* (věčnou služebnickou náladou ke Kršnovi), aby se z ní stala *bhakti-rása*. Byl opravdu pokorný, *trṇād api sunīcena taror api sahiṣṇunā amāninā mānadena* a byl na úrovni *bhávávasty* (*bháva-bhakti*).

Ménaka a jí podobné nebeské bohyně *apsáry*, které jsou mnohem krásnější než jakákoliv pozemská žena, nemohou vyrušit vědomí Kršny u osobnosti Haridáse Thákury. Ale dokonce ani on nevykonával pokročilou oddanou službu v linii Gosvámích jako Vidžaja-kumára. Nikdy jsme v žádném Písmu neviděli, nebo o něčem takovém neslyšeli, že by oddanou službu vykonával tímto způsobem. Pouze oddaní jako Šríla Rúpa, Šríla Sanátana a Šríla Raghunátha Gosvámí následovali všechna pravidla takové oddané služby a naše celá učenická poslušnost až do současnosti následuje jejich příkladu.

Bhakti oddaného musí patřičně uzrát a teprve pak může pochopit *ácárje* naši učenické poslušnosti. Musí dojít na úroveň *šrádhy*, následně *sádhu-sangy*, *bhadžana-kriji*, *anárthy nivrítti*, *ruči* a *ašakty*. A na úrovni *bhávy*, když nemá ani náznak touhy po smyslovém požitku, a když je osvobozen od všech materiálních myšlenek a zvyků, teprve tehdy se jeho *siddha-déha* sama přirozeně projeví.

Osm úrovní oddané služby

Kdy dosáhneme úrovně *siddha-déhy*? Šríla Bhaktivinóda Thákura vše vysvětluje v Bhadžana-rahase. V knize popisuje Šikšástaku Šrí Čaitanji Maháprabhua, jež popisuje osm úrovní dozrávání oddané služby. Šríla Bhaktivinóda Thákura píše, jak bude *sádha* muset nejdříve vykonávat *bhadžan - ceto-darpaṇa mārjanam*:

*ceto-darpaṇa mārjanam bhava-mahā-dāvāgni-nirvāpaṇam
śreyah-kairava-candrikā-vitarāṇamvidya-vadhū-jīvanam
ānandāmbudhi-vardhanam prati-padam pūrṇāmṛtāsvādanam
sarvātma-snapanam param vijayate śrī kṛṣṇa-saṅkīrtanam*

„Ať je zde nejvyšší vítězství pro zpívání svatého jména Šrí Kršny, které očisťuje zrcadlo naší mysli a zcela uhasí žár lesního požáru hmotného života. *Sankīrtan-šrí-kršny* šíří paprsky chladivého měsíce, paprsky *bhāv*y, které dávají rozkvést bílému lotosu (*kumudīnī*), neobyčejného štěstí *džīv*. Svaté jméno je životem a duší transcendentálního poznání a je zde přirovnáno k manželce (*vadhū*). Nepřetržitě rozšiřuje oceán transcendentální blaženosti a umožňuje vychutnat dokonalý nektar na každém kroku. Svaté jméno Šrí Kršny zcela chladí a očisťuje vlastní já (*ātmu*), povahu (*svabāvu*), odhodlání (*dhṛtī*) a také tělo, vně i uvnitř.“

Citovaný verš Šrí Šikšástaky je opravdově uskutečněný až po dosažení úrovně *aśakti*.

Následující verš je *nāmnām akāri bahudhā nija-sarva-śaktis*:

*nāmnām akāri bahudhā nija-sarva-śaktis
tatrārpitā niyamitaḥ smarāṇe na kālah
etādrśī tava kṛpā bhagavan mamāpi
durdaivam īdrśam ihājani nānurāgaḥ*

„Ó Bhagaváne! Tvá svatá jména dávají živým bytostem veškerou přízeň. Proto Jsi pro jejich prospěch věčně projevil nespočetné množství Tvých svatých jmen, jako Ráma, Narájana, Kršna, Mukunda, Mádhava, Góvinda, Damódara apod. Do těchto jmen Jsi vložil všechny energie Tvých rozličných osobních podob. Ze Své bezpříčinné milosti, Jsi nedal žádná omezení pro zpívání a vzpomínání těchto jmen, omezení vztahující se k jisté denní době, jako je *sandhjā-vandanā* (večerní modlitba). Jinými slovy svaté jméno je možné zpívat a vzpomínat na něj v jakékoliv době, ve dne či v noci. Takový je ústupek, který Jsi dal. Ó Prabhu! Taková je Tvá bezpříčinná milost živým bytostem. Nicméně já jsem takový nešťastník, že díky přestupkům (*nāma aparādha*), které jsem vykonal, jsem neprobudil žádné pouto k Tvým svatým jménům, která udílejí veškerou přízeň.“

Verš hovoří o úrovních - *sádhu-sangy* a *anártha-nivṛtī*, tj. odstraňování *anárth*, díky společnosti oddaných. V současné době naše zpívání Kršnova jména není čisté, někdy můžeme zpívat *nāma-bhāsu*, nebo ***nāma-aparādh***². Čisté jméno se zjeví na našem jazyku, až když se my sami očistíme, a díky tomu se vlastnosti *tṛṇād api sunīcena taror api sahiṣṇunā*, projeví zcela přirozeně:

*tṛṇād api sunīcena taror api sahiṣṇunā
amāninā mānadena kīrtaniyaḥ sadā hariḥ*

„Považující se za nižšího a bezcennějšího, než je nepatrná tráva na ulici na kterou každý šlape, být tolerantnější než strom, být prostý pýchy a vzdávat úctu ostatním dle

jejich postavení, v takovém rozpoložení mysli by člověk měl zpívat svaté jméno Šrí Hariho neustále.“

Verš popisuje *ništhu*, pevnou víru, kdy naše zpívání nebude pouze předváděním. Další úroveň je uskutečnit *na dhanam na janam na sundarim*:

*na dhanam na janam na sundarim
kavitām vā jagad-iśa kāmaye
mama janmani janmaniśvare
bhavatād bhaktir ahaitukī tvayi*

„Ó Džagadišo! Netoužím po bohatství, následovnicích, překrásných ženách, synech a příbuzných, nebo světském poznání popsaném vybraným jazykem. Má jediná touha je, abych zrození za zrozením měl *ahaituky-bhakti* k Tvým lotosovým nohám.“

Verš hovoří o *ruči*, chuti pro *bhadžan*.

A když v dobré společnosti správným způsobem praktikujeme, vše přijde přirozeně a následně uskutečníme verš pátý:

*ayi nanda-tanuja kiñkaram
patitaṁ mām viśame bhavāmbudhau
krpayā tava pāda-pañkaja-
sthita-dhūli-sadṛśaṁ vicintaya*

„Nanda-nandano! Prosím, buď ke mně milostivý, k Tvému věčnému služebníkov, který následkem vlastních ploduchtivých činů poklesl do oceánu materiálního světa. Přijmi mě věčně za Tvého nevolníka umístěného jako částčka prachu u Tvých lotosových nohou.“

Na této úrovni se začne projevovat vlastní *siddha-déha*. Verš popisuje postavení na úrovni *aśakti*, pouta ke Kršnovi.

Po úrovni *aśakti*, když slzy z očí tečou nepřetržitě, je pocíťována *purva-rāga*, silná nálada odloučení, která přichází před setkáním s Kršnou. Když takový oddaný zpívá, přemýšlí: „Ó Kršno, nemohu bez Tebe žít. Ó Šrímati Rádharaní, nemohu bez Tebe žít. Kdy vás budu moci vidět, mít váš *daršan*?“ A když pláče dvacet čtyř hodin denně, válí se na zemi, přijde:

*nayanam galad-aśru-dhārayā
vadanam gadgada-rudhayā girā
pulakair nicitam vapuḥ kadā
tava nāma-grahane bhaviṣyati*

„Ó Prabhu! Kdy budou mé oči naplněny proudy slz? Kdy se můj hlas zalzne? A kdy mi budou stát vlasy na hlavě v extázi při přednesu Tvého Svatého jména?“

Verš hovoří o úrovni *bhāvya*, kdy se *siddha-déha* projeví přirozeně. Odkud tato *siddha-déha* přichází? Je naší vlastní *svarúpu*, původní duchovní podobou. Naše *siddha-déha* nepřichází z něčeho vně nás. V naší *svarúpe* je vše dokonalé a proto abychom to uskutečnili, potřebujeme spojení se ***svarúpa-śakti***.³ Když k němu dojde, *siddha-déha* se přirozeně projeví společně se všemi duchovními pocity lásky v našem srdci.

Kršna se o vše postará

Kršna se o všechno postará. Ale člověk se nesmí zbláznit a snažit se zmíněné úrovně uměle napodobovat; jinak se po čase ocitne mimo linii Gaudia vaišnavismu a zanikne. Člověku nezbyvá nic jiného, než se modlit: „Ó Kršno! Ó Gurudévo! Kdy budu mít *siddha-déhu* a *siddha-nám*? Ó Śrīmatī Rādharaṇī! Kdy se stanu tvou služebnicí, Tvou *palja-dasī*? Kdy budu sídlit poblíž Góvardhanu a Rādhakundu? Kdy dosáhnu takového postavení?“⁴

Aspirující oddaný musí být trpělivý. V prvním dílu Śrīmad Bhāgavatamu se Nárádovi Munimu na okamžik zjevil Pán Narájana. Śrī Nárada to velice rozrušilo a nařikal: „Oh, Pán Narájana odešel. Co teď mám dělat?“ Hlasitě nařikal a z nebe se ozval hlas: „Neměj obavy, musíš ještě počkat, protože nikdo Mě nemůže vidět v tomto materiálním těle. Svou milostí jsem ti ukázal Mou *svarúpu*, ale nyní musíš ještě čekat. Pokračuj ve zpívání Mých jmen a vzpomínej na Mě dvacet čtyř hodin denně, ať už jsi kdekoliv, a vyprávěj Mé *hari-káthá* ostatním lidem. Jednoho dne přijde smrt, ty se jí postavíš na hlavu a rychle opustíš své hmotné tělo.“

*prayujyamāṇe mayi tām, śuddhām bhāgavatīm tanum
ārabdha-karma-nirvāṇo, nyapatat pāñca-bhautikāḥ*

„Jakmile jsem obdržel transcendentální tělo hodné společníka Osobnosti Božství, opustil jsem tělo vytvořené z pěti prvků, a tak se všechny získané plody z předešlých činností (*karmy*) zastavily.“ (Ś.B 1.6.28)

Śrī Nārada Muni v čase smrti opustil *pañcabhautikāḥ* (materiální tělo) a jeho *siddha-déha* se projevila. Uskutečnil svou podobu společníka Bhagavána. A kdy se *siddha-déha* projevila? Nebylo to na začátku, ale až na nejvyšší úrovni vědomí Kršny.

Je velice nápomocné toužit po dni, kdy se naše *siddha-déha* projeví, ale neměli bychom si myslet, že máme *siddha-déhu* před tím, než se doopravdy projeví. Můžeme se modlit: „Ó Kršno, toužím žít věčně ve Vrindávaně a mít transcendentální tělo.“ To by mělo být naším neustálým cílem a měli bychom dychtit obdržet službu Rádě a Kršnovi. Ale neměli bychom si představovat, že jsme Lalitá, Viśákhá, nebo nějaká jiná *sakhī*. Jinak pro nás vše skončí. Nemůžeme očekávat, že dosáhneme naší *siddha-déhy* předtím, než porozumíme všem *siddhantām*. Ten, kdo jim nerozumí, řekne: „Tento oheň (činnosti předstírané *siddha-déhy*) je mé *mahāprasādam*.“ Bude ho jíst, a tak se zničí.

Takovému nepochopení se říká *sahadžiaismus* a mezi ním a Gaudia vaišnavismem je veliký rozdíl. Šríla Rúpa Gosvámí a Šríla Sanátana Gosvámí nebyli *sahadžiové*, oni následovali opravdovou cestu *bhakti*.

Siddha znamená to, že se z člověka nejprve musí stát *siddha* oddaný. Jak se *siddha* může projevit, když je naše tělo doposud materiální? V knihách našich Gosvámích, zejména Šríly Rúpy Gosvámího a Raghunáthy dáse Gosvámího, je jasně daný opravdový postup, jak dosáhnout dokonalosti. Nejdříve je nezbytné se o ni modlit. „Ó Kršno! Ó Gurudévo! Kdy ten den přijde a já skutečným svoji *siddha-déhu* a *siddha-nám*?“

Člověk musí být zralý v porozumění všech druhů *siddhánt*. Musí nejdříve porozumět Prahládovi Maharádžovi v sedmém zpěvu Šrímad Bhágavatamu, dále Čitraketu Maharádžovi v díle osmém, následně první části desátého zpěvu, zejména jak Kršna projevil Jeho Damodara-lílu, a musí na všechny tyto zábavy vzpomínat. Jeho oddanost musí vyžrát do takové míry, že když uvidí krásnou dívku nebo chlapce, jeho nebo ji to nerozruší. A teprve tehdy, když nemá žádné světské touhy a když je kvalifikovaný být neustále ve Vrindávaně, Rádha-kundu pod vedením seberealizované duše, *tattva-gñániho* a *rásika bhakty*, v té době může obdržet svoji *siddha-déhu*.

Šíří se to jako mor

Je mnoho *sahadžia babadžíu* (žen a mužů) u Rádha-kundu, ve Vrindávaně, Kamjávánu a na mnohých dalších místech Vradži. Jsou to oddaní jenom jménem. Přicházejí do Mathury, Góvardhanu a zejména v obchodech žebrají peníze, celou noc pak stráví tím, že počítají kolik, vyžebraali. Jak by jim tedy mohl zbýt nějaký čas vzpomínat na Kršnu a praktikovat *bhakti*? Tvrdí, že jim jejich Guru dal *siddha-déhu*, ale přitom ani nevědí, jak se umýt po velké potřebě. Neznají ABC *siddhánty*, ale představují si, že obdrželi *siddha-déhu*. A to je velmi nebezpečné.

Nejenom v Indii, ale na celém světě je nedostatek porozumění a dobré společnosti. Díky tomu se vyskytla velice vážná nemoc, která se mezi začínajícími oddanými šíří jako mor. Musíme se snažit od ní ochránit. Dnes dokonce úplní nováčci čtou **Kršna-karnámritu** ⁵ a komentují: „Je to velice dobré.“ Čtou Góvinda-lílámritu a myslí si, „Gaudia math tohle všechno nezná. Oni nemohou vychutnat *rásu*. Oh, my jsme neustále pohroužení v rase.“

Nesmíme je následovat. Namísto toho, abychom následovali takovouto nebezpečnou cestu, bychom se měli snažit následovat pravý způsob předložený našimi, *áčárji* jako je Šríla Bhaktiovinóda Thákura. Na naší současné úrovni bychom si neměli kupovat, nebo číst Góvinda-lílámritu a Kršnabhavanámritu. Nejdříve se musíme zaměstnat ve velice dobré *sádhane* a *bhadžanu*, vyžrát v naší *bhakti*. Do té doby nepotřebujeme tyto knihy číst, stejně jako tříletý hoch nepotřebuje mladou a krásnou ženu.

Následujeme-li cestu upřímně, Kršna přirozeně pošle realizovanou duši, aby nám pomohla. Může poslat osobně Šrílu Bhaktiovinódu Thákura, nebo Šrílu Rúpu Gosvámího. Proto bychom měli následovat pouze takovouto autorizovanou cestu.

Náš cíl a plán

Ze všeho nejdříve musíme vědět, co je cílem a způsob, jak ho dosáhneme (naše *sādhana*) a následně znát, jak začít od *śrādh*y:

*ādaṁ śraddhā tataḥ sādhu-saṅgo 'tha bhajana-kriyā
tato 'nārtha-nivṛttiḥ syāt tato niṣṭhā rucis tataḥ
ātḥāsaktis tato bhāvas tataḥ premābhyudañcati
sādhakānāṁ ayaṁ pramṇaḥ prādurbhāve bhavet kramāḥ*

„(1) Nasloucháním Písem, (śāster) se projeví *pāramārthika* (transcendentální *śudha-śradha*). Slovem *śradhā* je zde míněná pevná víra v *bhakti-śāstry*, Śrīmad Bhagavad-gītu, Śrīmad Bhāgavatam, Śrī Bhakti-rāsāmrita-sindhu apod. (2) Po projevení *śrādh*y se člověku opět dostane *sādhu-saṅgy* a v její společnosti začne dostávat pokyny, jakým způsobem vykonávat *bhādṛjan*. (3) Dále následuje vykonávání *bhādṛjanu* (*bhādṛjana-krija*), který začíná *guru-padaśrajou* atd. (4) Neustálým zaměstnáním se v *bhādṛjanu* postupně ztratí *anārthy* (*anārtha-nivṛti*). (5) *Anārthy* odcházejí postupně a když je *sādhaka* osvobozen od jejich vlivu, dosáhne *niṣṭhy*, a tak je oproštěn ode všech rušivých vlivů (*vikṣépa*). Na této úrovni se ve vykonávání *bhādṛjanu* projeví *ekāgratā* (mající jeden cíl) a *nairantaramaṁ* (nepřetržitě úsilí). (6) Dále následuje *ruči* (chuť), kdy se vyvine velká touha po *bhādṛjanu* (*lālasā*). (7) Když se *ruči* prohloubí, přichází *aśakti*. Rozdíl mezi *niṣṭhou* a *aśakti* je, že *niṣṭha* vyžaduje používání inteligence, zatímco *aśakti* je spontánní. Pokud není na úrovni *niṣṭhi* mysl k *bhādṛjanu* přitahována, *sādhaka* i přesto za pomoci inteligence pokračuje ve vykonávání *bhādṛjanu*. Ale když dosáhne úrovně *aśakti*, nezávisí už na žádném argumentování schopné inteligenci. Na takovéto úrovni je hluboce ponořený v *bhādṛjanu* díky spontánnosti. (8) Po úrovni *aśakti* přichází úroveň *bhāvy* neboli *rāti*. (9) A konečnou dosaženou úrovní je *prēma*. Taková je postupnost úrovní předcházejících projevení *bhāvy* v *sādhakově* srdci.“ (Bhakti-rāsāmrita-sindhu-bindhu)

Musíme porozumět všem těmto pravdám a následně přijmout správný způsob. Zároveň bychom si neměli myslet, že nejsou oddaní, kteří by byli kvalifikováni vzpomínat svoji *siddha-déhu*. Je jisté, že v tomhle světě jsou čistí oddaní a my bychom se je neměli snažit rušit tím, že je budeme kritizovat. Jich se to samozřejmě nedotkne, ale nás to vyruší. Nepřinese nám to žádný prospěch, budeme-li se je nepřirozeně snažit stáhnout na naši úroveň. Možná, že v současné době je tisíce a tisíce oddaných, kteří jsou pro tuto dokonalost kvalifikováni a také těch, kdo jsou na ni umístění. Náš cíl a plán by měl být stejný jako jejich, ale neměli bychom je napodobovat. Musíme být trpěliví a upřímně se zaměstnat v našem *bhādṛjanu* a *sādhaně* a takovýmto způsobem přirozeně dosáhneme všech duchovních dokonalostí.

Velká chuť pro kīrtan

Slyšeli jste o *nāma-gaṇe-ručī*? Je to jedna z vlastností těch, kdo dosáhli *bhāva-bhakti*.

nāma-gāṇe sadā ruci, laya kṛṣṇa-nāma

„A díky své velké chuti pro svaté jméno má takový člověk sklon zpívat *hare kṛṣṇa mahā-mantru* neustále.“ (Č.č Madhja-līla 23.32)

Víte, kdo je z celého světa nejmocnějším *kīrtaniou*? Od dávné doby až do současnosti? Víte, kdo zpívá ty nejmocnější a nejsladší *kīrtany*? Nemusí to být zrovna ten, kdo je expert na violu, harmonium, tabla a vínu. Šríla Šukadéva je nejlepší *kīrtania*. Všichni naši *ācárjové* jsou nejlepšími *kīrtanii*, Šríla Bhaktivinóda Thákura, Šríla Bhaktisidhānta Sarasvatí Gosvāmī Thákura a Šríla Bhaktivédanta Swami Prabhupáda. Hluboce to pochopte a sami se staňte *kīrtanii*, jako naši *ācárjové*. Nemyslete si, že nejste kvalifikováni, neumíte-li hrát na harmonium a není-li váš hlas schopen zpívat *rāgy*. Dokonce i když je váš hlas velice hluboký, není to překážkou, jednoduše procitěně zpívejte: „Hé Kṛṣṇa, hé Kṛṣṇa.“

Je to duchovní vlastnost, která z člověka dělá vysokého *kīrtaniu*, popisujícího Kṛšṇovy zábavy, a ne krásný hlas. Člověk s krásným hlasem může kdykoliv poklesnout a ve skutečnosti už pokleslý být může. Ti, kdo vykonávají *kīrtan* a přemýšlejí: „Je publikum spokojené, nebo není? Těší je můj *kīrtan*?“, nedělají opravdový *kīrtan*. *Kīrtan* je způsob, kterým transcendentální zvuk Kṛšṇova jména a slávy vstoupí do uší a očistí srdce. To je skutečný význam *kīrtanu*. Musíme-li někoho, před tím než začne mluvit, opěvovat, nebo mu zaplatit, je zřejmé, že není opravdový *kīrtania*. Peníze a pověst se opravdového *kīrtanii* ani nedotknou. My bychom se měli snažit být takovými – obměkčit srdce druhých, naše vlastní a neustále plakat za Rádhou a Kṛšṇou. *Hari-kathá* takového *kīrtanii* se dotkne srdce každého, a kdokoliv je upřímný, je donucený ho následovat.

*vāco vegam manasaḥ krodha-vegam
jihvā-vegam udaropastha-vegam
etān vegān yo viśaheta dhīraḥ
sarvām apīmāṁ prthivīm sa śiṣyāt*

„Moudrý a vyrovnaný člověk, který dokáže překonat žádosti řeči, znepokojení mysli, začátek hněvu, sílu jazyka, potřebu žaludku a znepokojení genitálií, může vést celý svět. Jinými slovy, všichni lidé se mohou stát žáky takovéto osobnosti, která se umí ovládat.“ (Śrī Upadeśāmṛita 1)

Takový člověk je Guruem a jeho *hari-kathá* je tím nejmocnějším lékem pro naši prvotní nemoc, našeho zapomnění na Kṛṣṇu.

Část druhá – Šikšástakam

Následující přednáška je od Šríly Bhaktivédanty Narájana Maharádže z Holandska roku 1997, v den odchodu Šríly Bhaktivinódy Thákury a Gadádharma Pandita.

Opravdový způsob, jak obdržet *siddha-pranali*

Sláva Šríly Bhaktivinódy Thákury je tak velká, že dokonce ani Pán Brahmá ji nedokáže svými čtyřmi ústy dokonale popsat. Šríla Bhaktivinóda Thákura byl transcendentální osobností, zatímco my nejsme. Jak bychom se tedy mohli vůbec dotknout jeho slávy? Pouze transcendentální člověk může hovořit o slávě jiné transcendentální osobnosti.

Od našeho Gurudévy a dalších vaišnavů jsem slyšel o tom, že Šríla Bhaktivinóda Thákura obdržel titul „Sedmý Gosvámí.“ Od doby kdy žili Gosvámiové, nebyl nikdo jiný osloven podobným způsobem. Během jeho života (1838-1914), ať už učenci nebo oddaní, kdokoliv viděl jeho nevšední činnosti mu dal takovou *upanu*, (titul). Byl to právě Šríla Bhaktivinóda Thákura, který znovu vynesl na světlo opravdové principy Gaudia vaišnavismu. Kdyby se Šríla Bhaktivinóda Thákura v dané době nezjevil, je pravděpodobné, že celé učení Gaudia vaišnavismu, by bylo navěky ponořeno v oceánu zapomnění.

Pro Gaudia vaišnavismus to byla doba temna. *Sahadžiové* dávali jejich takzvanou *siddha-déhu*, *siddha-pranáli*, komukoliv, bez toho, aby věděli, zdali jsou jejich takzvaní následovníci opravdu oddaní. Jejich stoupenci neznali nic z Gaudia vaišnavské filosofie a ani neměli žádnou *sadāčaru* (vaišnavskou etiketu), ale přesto šli za jejich *sahadžia-babádži guru*, kteří předstírali, že jim dali *siddha-déhu* a *siddha pranáli*.⁶ Oni si nesprávným způsobem vyložili učení Šrí Čaitanji Maháprabhua, považující význam Gaudia vaišnavismu za cestování do Vrindávany, žít v ní a mít děti s ženami jiných mužů. Mysleli si, že takovým jednáním se z nich stali *gópí*. Takové bylo jejich chápání *siddha-déhy*.

„Jen pojd', přistup,“ říkal jim jejich Guru. „Dávám ti tvou *siddha-déhu* a *siddha-pranáli*.“ Samozřejmě, že jim nemohl dát opravdovou *siddha-déhu*. Komu vlastně předstíral, že jí dává? Jeho žák, který si myslí: „Já jsem tohle tělo,“ neznal ani základy učení Šrí Čaitanji Maháprabhua. Tito lidé nevěděli, že jsou věčné části, částí Kršny a Jeho služebníci. Dokonce ani nevěděli, jak se umýt po malé a velké potřebě, ale mysleli si, že dostali *siddha-déhy* a *siddhy-pranáli*, „Ty jsi *gupí*.“

Kdo jsou *gupí*? Ti kdo si myslí, že jsou milenci nebo milenkami v tomto světě. Myslí si, že si mají najít ženu, žít s ní a sexuálně si užívat. Takové je jejich chápání Čaitanjoyv filosofie.

Džati sahadžiové ve jménu Gaudia vaišnavismu zpívali Haré Kršna *mahámántru* za tělem zesnulého neseného k pohřbení. Od rodiny zesnulého za jejich službu přijímali velké částky peněz, ale v jejich *kirtanu* se jméno Kršny ani neobjevilo. Pro přítomné lidi bylo obtížné slyšet jméno Kršny. Podvodníci zpívali: „Haré Kr-šná-á-á-á-á-á-á,“ ve velice líbivé melodii, diváci tleskali: „Ó, výborně, výborně,“ a dávali jim peníze. Přestože tito podvodníci pili víno, jedli maso a ryby, mysleli si, že to co dělají, je správné a

neinteligentní lidé je i přesto nazývali vaišnavy. Díky jejich nehorázné přetvářce se učení a inteligentní lidé styděli a nechtěli mít nic společného s jménem Gaudia vaišnavismu.

Šríla Bhaktivinóda Thákura byl v té době prvním, kdo kázal učeným kruhům o opravdové filosofii Šrí Čaitanji Maháprabhua. Díky jeho kázání se lidé dozvěděli o skutečné transcendentální lásce *préma-bhakti*. A proto mu byl udělen titul: „Sedmý Gosvámí.“ Tak jako král Bhagiráta přinesl řeku Gangu na zem, do Indie, Šríla Bhaktivinóda Thákura přinesl *bhakti* Gangu (Gangu) do tohoto světa. Právě díky jemu bylo mnoho lidí inspirováno přijmout vaišnavismus. Kdyby nesestoupil, nevstoupili bychom do mise. Kdyby Šríla Bhaktivédanta Swami Maharádža nepřišel na Západ, kdyby nepřišel za Šrílou Bhaktisiddhántou Sarasvatí Prabhupádou a on zase nepřišel od Šríly Bhaktivinódy Thákury, jaký by asi byl náš osud? Vaše štěstí tedy přichází od Šríly Bhaktivinódy Thákury, který kázal o čistém učení Šrí Čaitanji Maháprabhua.

Někteří lidé prohlašují, že Šríla Bhaktivinóda Thákura nepřijal zasvěcení, *dikšu* od Džaganáthy dáse Babádžího Maharádže a ani od nikoho nepřijal *babádží vés* (oblečení *babádžího*). Jednoduše tvrdí, že *babádží vés* si dal sám. A o Šrílovi Bhaktisiddhántovi Sarasvatí Prabhupádovi, který od nikoho nepřijal řád *sannjása* (udělil si jej sám) a proto nemůže být v pravé linii Šrí Čaitanji Maháprabhua. Tímto způsobem hovoří z nevědomosti, nedostatku rozumu. Neznají význam *bhágavata-parampany*, nebo *guru-parampany*. Proto Šríla Bhaktivinóda Thákura ve svém posledním díle – Džaiava Dharmě podrobně popsal celý způsob dosažení duchovní dokonalosti. V Džaiava dharmě jasně vysvětlil, jaké jsou nezbytné kvalifikace pro obdržení *siddha-déhy* a způsob, jakým *siddha-déhu* pravý Guru připravenému žákovi vyjeví.

Šríla Bhaktivinóda Thákura ještě před tím (před Džaiava dharmou) vyjasnil mnohé hluboké *siddhanty* o diskutovaném tématu ve své knize Bhadžana-rahasje. A ti kteří opravdu touží vstoupit do království *bhadžanu*, se Bhadžana-rahasje, Džaiava dharmu a mnohé další knihy od Šríly Bhaktivinódy Thákury musí snažit následovat.

Šríla Bhaktivinóda Thákura v Bhadžana-rahasje napsal, že *bhakti* máme začít tak, že se budeme snažit sloužit a realizovat první verš Šrí Šikšášтаки: *ceto-darpaṇa-mārjanam bhava-mahā-dāvāgni-nirvāpanam*. Následně se snažit následovat a praktikovat verš druhý: *nāmnām akāri bahudhā nija-sarva-śaktis*, dále třetí: *trṇād api sunīcena taror api sahiṣṇunā*. A pokud opravdu následujeme tyto vlastnosti můžeme vstoupit, do verše čtvrtého: *na dhanam na janam na sundarim*. Musíme být odpoutáni od všech světských tužeb a chutí. Když se očistíme a budeme neustále zpívat a vzpomínat na Kršnu, aniž bychom byli rozrušení a měli na naší cestě překážky, můžeme vstoupit do verše pátého: *ayi nanda-tanuja kiṅkaram*.

Za začátek *siddha-déhy* je považován vstup do citovaného verše. Kdy poznáme naši povahu Kršnových věčných služebníků v daném vztahu. Všechny vlastnosti našeho věčného vztahu s Kršnou jsou již přítomné v naší *átmě*, tak jako je podoba vzrostlého stromu plně přítomná v jeho semínku. Díky vodě, vzduchu a světlu semínko postupně vzklíčí a po nějaké době vyrostou listy, větve, květiny, *mandžáři* (poupata) a nakonec ovoce. Strom je přítomný v semínku, ale pouze když na něj působí vzduch, voda a slunce se jeho podoba projeví, jinak ne. Podobně v naší duši je plně přítomná

schopnost *bhakti*. V pátém verši je vyjevna *svarūpa* *džívy*. V šestém verši Šrí Šikšástaky stojí:

*nayanam galad-asru-dhārayā
vadanam gadgada-ruddhayā girā
pulakair nicitam vapuḥ kadā
tava nāma-graḥaṇe bhaviṣyati*

„Ó Prabhu! Kdy budou mé oči naplněny přivaly slz? Kdy se můj hlas zalkne? A kdy mi budou vlasy stát v extázi na hlavě při přednesu Tvého Svatého jména?“

Když oddaný skuteční svou duchovní povahu *átmy*, Kršnova věčného služebníka, nebude mít žádné světské touhy. A tehdy se *svarūpa-šakti* prostřednictvím *hládiní* a *samvit* milostivě projeví v jeho srdci. Oddaný začne naříkat a během jeho zpívání svatého jména se bude válet na zemi a zpívat: „Āgha-damano (Kršna, který zabil démona Āghu), Jašóda-nandano (Ó, synu Nandy Maharádže), kde jsi?“ Někdy Kršnu zahlédne a poběží za Ním. A když mu vize Kršny zmizí, v odloučení se začne válet na zemi. Tak dlouho dokud člověk od Kršny necítí takovýto druh odloučení, jeho *siddha-déha* se neprojeví. Pouze tehdy, má-li někdo skutečné pocity odloučení, jeho *siddha-déha* se projeví, ale nikdy ne předtím. Ti, kdo takové pocity předstírají, půjdou do pekla. Tak jako tisíce a tisíce *babádžíu* ve Vrindávaně a Rádha-kundu, kteří pouze plodí děti a dělají jiné nepřístojnosti.

Jeden ze starších bratrů Šríly Bhaktisiddhānty Sarasvatí Thákury viděl svého otce Šrílu Bhaktivinódu Thákuru na tělesné úrovni. Považoval se za syna Kedarnáthy Datty (civilní jméno Šríly Bhaktivinódy Thákury), a ne Šríly Bhaktivinódy Thákury. Šríla Bhaktisiddhānta Sarasvatí Thákura nikdy podobně nepřemýšlel. Považoval svého otce za společníka Šrí Kršny, Šrímatí Rádharaní a Šrí Čaitanji Maháprahua. Nepovažoval ho za svého hmotného otce z masa a krve. Šríla Bhaktisiddhānta Sarasvatí Thákura doopravdy následoval cestu Šríly Bhaktivinódy Thákury. Cokoliv jeho otec řekl, to přijal a následoval.

Naším cílem je *siddha-déha*, ale co je touto *siddha-déhou*? Co je *siddha-pranáli*? Kdo s tím vlastně začal, v jakém roce a kde začala? Šríla Sanátana Gosvámí a Šríla Rúpa Gosvámí jsou oslovoováni, jako Gosvámí, ne Babádží. Nikdo je neoslovuje: „Rúpa Babádží, Sanátana Babádží, nebo Šríla Raghunátha Babádží.“ A kdo dal *siddha-pranáli* jim?

Co je *siddha-pranáli*? *Siddha-pranáli* je *Šikšástakam*. Člověk musí nejprve vědět, že je věčným služebníkem Šrí Kršny a Šrí Čaitanji Maháprabhua a proto být inspirován následovat, *tmād api sunicena*. Být odpoután od hmotných pokušení a dvacet čtyři hodin, pod vedením jakéhokoliv nejvýše kvalifikovaného vaišnavy, zpívat a vzpomínat na Kršnu.

*tan-nāma-rūpa-caritādi-sukīrtanānu-
smṛtyoḥ krameṇa rasanā-manasī niyojya
tiṣṭhan vraje tad-anurāgi-janānugāmī
kālaṁ nayed akhilam ity upadeśa-sāram*

„Trestí všech rad je, že člověk by měl využít všeho svého času, 24 hodin denně, k pěknému opěvování a vzpomínání na Pánovo božské jméno, transcendentální podobu, vlastnosti a věčné zábavy a postupně tak zaměstnat jazyk a mysl. Tímto způsobem by měl sídlit ve Vradži (v Góloce Vrindávana-dhāmu) a sloužit Křšnovi pod vedením Jeho oddaných. Měl by následovat ve šlépějích milých oddaných Pána, kteří jsou hluboce připoutáni k Jeho oddané službě. (Šrí Upadéšāmṛta, mantra 8)

To je opravdová *siddha-pranālī*. Šríla Raghunátha dās Gosvámí *siddha-pranālī* vysvětlil ve své modlitbě Manasa-šikše. Všechny verše v ní jsou *siddha-pranālī*, ne předstíráním: „Oh, ty jsi gópi. Ty jsi Lalita-gópi a ty Višákha-gópi.“

Odkud a od koho takováto nepřirozená *siddha-déha* přišla? Nemá žádnou historii. V naší indické kultuře nic podobného nenajdete a ani v učení Šrí Čaitanji Maháprabhua. Opravdová *siddha-déha* a *siddha-pranālī* se projeví, když následujeme správný postup, od *śrádhy* po *ništhu* atd. Přichází čistým přijetím metody *śṛavanam*, *kīrtanam*, *višnu-smāranam*, *pāda-sévanam*, *arčanam*, *vandanam*, *dásjam*, *sakjam*, *átma-nivédanam*.⁷ A také:

sādhū-saṅga, nāma-kīrtana, bhāgavata-śṛavaṇa
mathurā-vāsa, śrī-mūrtira śaddhāya sevana

„Je třeba, abychom zpívali svaté jméno Pána ve společnosti oddaných, naslouchali Šrímad Bhágavatamu, žili v Mathuře a s úctou a vírou uctívali Božstvo.“ (Č.č Madhja-líla 22.128)

Takový je proces a na nás je, abychom ho přijali. Teprve tehdy nás Šrí Křšna a Šrímatí Rádharaní milostivě obdaří *siddha-déhou*.

Jak Šrí Nárada Muni obdržel *siddha-déhu*

Ve Šrímad Bhágavatamu je řečeno, jak Nárada Muni obdržel svou *mantru* od Sanaky, Sanandany, Sanátany a Sanat-kumárů. A když jeho matka zemřela, odešel do hlubokého lesa. Vykoupal se v řece, klidně se posadil do stínu banjánového stromu, zpíval jeho *mantru* a meditoval o Nadduši ve svém srdci. Po nějaké době se mu na okamžik v jeho srdci zjevil Samotný Višnu.

Nárada v odloučení od Pána Višnua hořce plakal. Ozval se hlas z nebe, který mu řekl: „Nárado, tak dlouho, dokud jsi v tomto hmotném těle, neobdržíš můj *daršan*. Pokračuj ve zpívání Mého jména, vzpomínání na Mě a opěvuj Mé zábavy po celém světě. Až přijde ten pravý čas, přijde si pro tebe smrt a ty se jí postavíš na hlavu.“ Nárada následoval Pánův pokyn a neustále za doprovodu své viny zpíval písně a básně, opěvujíc Křšnovy zábavy, *nārada muni bajaya viṇā rādhikā ramana namine*. Po mnoha letech si pro něho přišla smrt. Současně se projevila i jeho *siddha-déha*, dokonce nepotřeboval žádné letadlo, jako měl Dhrúva Maharádža. S obdržením

svého duchovního těla se stal tak mocným, že bez pomoci jakéhokoliv letadla mohl cestovat po celém vesmíru i mimo něj.

Opravdový způsob není takový, že si někdo nepřírozeně myslí: „Dej mi nějakou *dakšinu*, nejméně pět rupií a já se stanu Gurudévem tolika *šišjů*.“ S takovouto motivací nepravý Guru vytvoří mnoho žáků, kterým dá takzvanou *siddha-déhu*, a nakonec jdou všichni do pekla.

My bychom se měli snažit znát všechny způsoby, které učil Šríla Bhaktivinóda Thákura: *šravana dása*, *varana dása*, *smarana dása* (*smaranāvasthá*), *bhavapana dása* (na úrovni *bháv*y, neboli *svarúpa-siddhi*), *anusmṛiti* a nakonec *prema-sampatti dása*. *Siddha-déhu* (*vastu-siddhi*) projeví *sampatti dása*. Na úrovni *šravana dása*, *sádhaka* naslouchá od svého pravého Gurua Šrímad Bhágavatamu, Šrí Čaitanja-čarítámritu a celou filosofii Šríly Rúpy Gosvámího. Na této úrovni se je třeba mnoho učit – kdo jsi, jaké je tvé jméno, jméno transcendentálního, ne hmotného těla. Guru ho zná. Ten, kdo se prohlašuje za Gurua, ale nic z toho nezná a pouhou představivostí, *kalpanjou* dává podobné poznání, je jednoduše nafoukaný. Pravý Guru ví vše, vaše jméno, jaký máte s Kršnou, Šrímatí Rádharaní a *gópímiemi* vztah, místo, kde žijete, je-li to Rádha-kund, Džavat, Nandagram, nebo Varšana. Jméno vašeho otce a matky, vaši službu a povahu vaší překrásné podoby. Guru následně žákovi vyjeví specifickou službu milencům Rády a Kršnovi (*agju*) a jeho *palja-dásí-bhávu*. Dohromady je to jedenáct částí. Proto je na úrovni *šravan dásí* potřeba naslouchat a porozumět způsobu, jak dosáhnout dokonalosti z knih, jako je Džai-va-dharma, Šrímad Bhágavatam, Šrí Čaitanja-čarítámrita a všech knih od Šríly Rúpy Gosvámího.

Postup není takový, že začátečník jde za Guruem a ten mu řekne: „Oh, ty jsi velice krásná *gópi* a jmenuješ se Lalitá.“ Ačkoliv se tomu říká *siddha-pranálí*, není nám známo kdo s takovouto podobou *siddha-pranálí* začal. V době života Šríly Višvanáthy Čakravartí Thákura jej nikdo neoslovil jako Višvanátha Čakravartí Babádžího. V době, kdy žil, se nic podobného nedělo, takováhle falešná podoba *gópi bháv*y. Učit opravdovému postupu bylo hlavním cílem Šríly Bhaktivinódy Thákury.

Učení Šríly Bhaktivinódy Thákury se dá shrnout do dvou řádků – *jíva doya kṛṣṇa nāma sarva dharma sara*. Taková je dokonalá podstata všech Véd, Védanty, Upanišad, Bhagavad-gíty, Purán, Šruti, Smṛiti, Pančarátry atd. Esenci jsou dva principy – *džíva-doja* a *kṛṣṇa-nāma*. *Džíva-doja*, znamená milost podmíněným duším. Šríla Bhaktivinóda ji podrobně popsal.

Úspěšně pomáhat podmíněným duším přeměnit jejich světskou povahu ke Kršnově službě, je nejlepší *doja*, milost. Je mnohem hodnotnější, než otevřít stovky a tisíce nemocnic a univerzit, nebo darovat stovky a tisíce dolarů na dobročinné účely. *Džíva doja* je nejvýjimečnějším darem, který může dát pouze realizovaná duše.

*harer nāma hare nāma, harer nāma eva kevalam
kalau nāsty eva nāsty eva, nāsty eva gatiṁ anyathā*

„V této Kali-juze, věku hádek a pokrytectví člověk musí jednoduše zpívat svaté jméno, zpívat svaté jméno, zpívat svaté jméno, není žádné jiné cesty, není žádné jiné cesty, není žádné jiné cesty, jak se duchovně povznést.“

Dživa-doji je dosaženo pouze pomocí zpívání Křšnova svatého jména. Křšnovu jméno se od Křšny neliší, ale my můžeme zpívat *šudha-nám* (čisté jméno) pouze ve společnosti pravého Gurua a pravých vaišnavů. Bez jejich společnosti nemůžeme zpívat svaté jméno čisté a ani se zaměstnat v *šudha-bhakti*, (čisté bhakti).

Co je *šudha-bhakti*? *Rágánúga-bhakti* je čistá *bhakti*. Můžeme si myslet, že *vaidhí-bhakti* je čistá *bhakti*, ale tomu tak není a ani nikdy nebude. Spontánní oddanost ke Křšnovi je ***rágánúga-bhakti***⁸ a když je následování způsobů *rágánuga-bhakti* dokonalé, nazývá se *rágátmika-préma*. Tak dlouho, dokud nemáme *rágátmika-prému*, vykonávání čisté *bhakti* všemi smysly se nazývá *rágánúga*. A když do našich srdcí přijmeme stejnou náladu, jakou má v srdci Šríla Rúpa Gosvámí, náladu *palja-dásí* (neplacené služebnice) Šrímatí Rádharaní, takové *bhakti* se říká *rágánúga-bhakti*.

My, podmíněné duše, se nanejvýše můžeme stát *palja-dásími*, nemůžeme náležet do stejné skupiny jako Lalita, nebo Višakha. Jejich postavení je pro nás nedosažitelné. My můžeme pouze následovat Šrílu Rúpu Gosvámího, nebo-li *Rúpu-mandžarý*, *Rati-mandžarý*, *Lavanga-mandžarý* a další *mandžarý*. *Sahadžia-babádžiové* tvrdí: „Oh, ty jsi Lalitá a já jsem také Lalitá,“ ale to je filosofie *majavády*, neboli monismus. Neměli bychom být nepřirození a snažit se je napodobovat. Naopak měli bychom následovat metodu, kterou učil Šríla Bhaktivinóda Thákura a jež je následně podrobněji vysvětlená Šrílou Bhaktisiddhántou a jeho následovníky.

Šríla Bhaktivinóda Thákura předpověděl, že v blízké budoucnosti se mnoho stovek a tisíců oddaných ze Západu se *šikhami* na hlavách a korálky Tulasí na krcích setkají s oddanými z Indie a budou společně zpívat:

haribol, haribol, gaura-premānande, hari haribol

Hare Kṛṣṇa, Hare Kṛṣṇa, Kṛṣṇa Kṛṣṇa, Hare Hare
Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare

A po celém světě se bude šířit mise Šrí Čaitanji Maháprabhua. Takováto myšlenka pochází od Šríly Bhaktivinódy Thákury, který je kořenem našeho kázání, a proto jsme mu v pravdě zadluženi.

¹ **Šikhá:** Ve Védské kultuře se malému chlapci ve věku jednoho, tří, nebo pěti let oholila hlava a zůstal mu na její zadní straně pouze copánek vlasů, *šikhá*, nebo-li *čhotí*. Jak chlapci vlasy dorůstaly, zároveň dorůstala i *šikhá*, která zůstávala delší než vlasy na zbylé části hlavy.

² **Námáparádha:** Šríla Bhaktivédanta Swami řekl v rozhovoru v jeho pokoji v Majápuru (25-2-77 BBT): *Préma-pumártho mahan*. To je žádoucí. Je výrokem od Šríly Bhaktivinódy Thákury (ve vztahu k *námáparádě*), *nāmaksara bahir haya nahi haya*:

„Jsou to jednoduše jenom písmenka, která ale nejsou *nám*.“ *Námáksara*, Hare Kršna, jsou vyslovovány písmena, ale ta nejsou svatým jménem.

³ **Svarúpa-šakti:** Pánova božská energie je známá jako *svarúpa-šakti*. Nazývá se *svarúpa-šakti*, neboť je umístěná v Pánově podobě. Tato energie je *činmaja*, plně vědomá a je protikladem hmoty. Díky tomu je známá také jako *čit-šakti* (energie obdařená vědomím). A protože tato energie je důvěrně spojená s Pánem, tím že je umístěná v Jeho podobě, je dále známá jako *antaranga-šakti* (vnitřní energie). Nazývá se také *pará-šakti* (vyšší energie), neboť svou slávou a podobou stojí nad Pánovou vnější a okrajovou energií. Díky svým vlastnostem je tato energie známá pod různými jmény: *svarúpa-šakti*, *čit-šakti*, *antaranga-šakti* a *pará-šakti*. *Svarúpa-šakti* má podoby: (1) *sandiní* – energie, která zajišťuje duchovní bytí Pána a Jeho společníků, (2) *samvit* – energie dávající transcendentální poznání o Pánu, a (3) *hládiní* – energie, prostřednictvím které si Kršna užívá transcendentální blaženosti a dává stejnou blaženost Jeho oddaným.

⁴ **Prárthana:** Modlitba. Modlitba vyjadřující silnou touhu. Je mnoho takovýchto modliteb od našich *áčárjů*, jako byli Naróttama Thákur a Šríla Bhaktivióda Thákur.

⁵ **Kršna-karnámrita & Góvinda-lílámrita:** (Č.č. Ádi-líla 1.57 pp BBT) Kršna-karnámrita byla napsána význačným vaišnavou a *sannjásinem* Bilvamangala Thákurou, který je také znám jako Lílášuka. On velice toužil po tom, aby mohl vstoupit do Pánových věčných zábav. Ve Vrindávaně žil sedm set let v blízkosti Brahma-kundu, doposud existujícího rybníčku ve Vrindávaně. Bilvamangala Thákura do Kršnových transcendentálních zábav doopravdy vstoupil. A jeho transcendentální zkušenosti a uznání zaznamenal do knihy známé jako Kršna-karnámrita. Celé dílo Kršna-karnámrity je věnováno transcendentálním zábavám Šrí Kršny a Šrímatí Rádharaní. Je to kniha čtená a chápána Kršnovými nejpokročilejšími oddanými.

Góvinda-lílámrita je zcela autorizované Písmo od Šríly Kršnadáse Kavirádže o zábavách Rádhy a Kršny. Šríla Kršnadás Kavirádža také cituje verše z Góvindy lílámrity v Čaitanje-čaritámritě a obdobně Šríla Prabhupáda cituje její verše v Učení Pána Čaitanji. Ale ve vztahu k tomu, aby oddaní četli celou knihu, Šríla Prabhupáda v Bomběji řekl (15-8-76 BBT): „Můj Guru Maharádža si přál Góvinda-lílámritu vydat. Zeptal se na svolení Bhaktivinódy Thákury, který mu nejprve řekl: ‚Odpovím ti později.‘ A když se mu po nějaké době připomněl, řekl mu: ‚Ano, můžeš vydat jednu knihu. Máš-li takovou potřebu ji vytisknout, vytiskni jednu kopii, kterou si můžeš číst a vidět, že jsi ji vytiskl, ale ne pro distribuci.‘“

⁶ **Siddha-pranálí:** (Nektar oddanosti, kap 16. BBT) V této spojitosti takzvané *siddha-pranálí* musíme být opatrní. Metoda *siddha-pranálí* je následována druhem lidí, kteří nejsou příliš autorizováni a vytvořili si svůj vlastní způsob oddané služby. Považují se za Pánovy společníky pouze na základě představy. Takovéto vnější chování, není

vůbec podle usměrňovacích zásad. Takzvaný způsob *siddha-pranáli* je následovaný *prakṛita-sahadžii*, pseudosektou takzvaných vaišnavů. Podle mínění Rúpy Gosvámího je takovéto jednání pouze rušením daného způsobu oddané služby.

(Rozhovor, 23. července, 1976, Nová Vrindávana BBT)

Prabhupáda: ...vaši prací je se vyléčit. *Anártha-nivṛtti*, to je *anártha-nivṛtti*. Teprve tehdy přijde *svarúpa*. To jsou *babádžiové*. Viděli jste je ve Vrindávane? *Siddha-pranáli*.

Pradjumna: *Siddha-pranáli*, *siddha-déha*?

Prabhupáda: Oni kouří a mají zakázaný sex s desítkami žen - (a říkají tomu) *svarúpa*. Darebáci. Tomu se říká *sahadžia*, darebáctví. Odsouzeníhodné. Kde je vaše *svarúpa*? Nemluvte zbytečně. Nejdříve *svarúpy* dosáhnete a teprve poté o ní hovořte.

(Rozhovor, 7. června, 1976 LA BBT)

Prabhupáda: A tak všechno skončí. Přestane se kázat. V téhle skupině *sahadžii*. *Siddha-pranáli*.

Tamál Kršna: Šrílo Prabhupádo, co to znamená *siddha-pranáli*?

Prabhupáda: (Jejich) *siddha-pranáli* je nesmysl. Oni si vytvořili *siddha-pranáli*.

Ráméšvara: (odmlka)...zasvěcení, které ti dává tvou *siddhu*, tvé věčné postavení.

Tamál Kršna: Jsou zde velice podivné poznámky...

Prabhupáda: Oni se to naučili od těch *babádžíů* u Rádha-kundu...Oni jsou darebáci, hlupáci, bez ohledu na to co povídají.

Ráméšvara: Nebezpečnou věcí je, že oni používají tvé knihy jako autoritu.

Prabhupáda: ...Jakou autoritu?...Jak jsem již vysvětlil. Proč tihle darebáci nepřijímají učení Čaitanji Maháprabhua, že jsme všichni darebáci a hlupáci? Ne. To oni prostě nepřijmou. Oni budou muset přijmout *bhāvu* Rádharání, o které učil Čaitanja Maháprabhu, Svým vlastním příkladem a životem, to je to, co máme přijmout.

Ráméšvara: Šrílo Prabhupádo, ve vztahu k oddané službě vykonávané s posvátnou bázní objevili výrok, který citují, a to, že oddaná služba s bází je překážkou pro vyvinutí čisté lásky.

Tamál Kršna: Na jiném místě citují, že usměrňující zásady jsou překážkou na cestě...

Tamál Kršna: V jedné z tvých knih je výrok, že když někdo dosáhne vyšší úrovně...

Prabhupáda: A kde je ta vysoká úroveň?

Tamál Kršna: Ano, o tom není pochyb.

Ráméšvara: Člověk musí projít postupnými stádii.

Prabhupáda: Ano.

Ráméšvara: Uvedl jsi příklad, že je to jako když se někdo snaží mít doktorát.

Prabhupáda: Ano. Člověk se musí dostat na vysokou úroveň. Není to zakázané. Možná, že je to ideál, ale ne pro začátečníky. Musíte...Ten kdo nezná ani abecedu, co bude asi vědět o doktorátu? To oni prostě neznají. Oni si myslí, že již doktorát dostali, a to je jejich chyba.

Tamál Kršna: Je zde další výrok, který jsem viděl a to, že můžeš ke Kršnovi přistupovat jako k milenci a On to bude přijímat.

Hari-šauri: Slovo „můžete“ ke Kršnovi přistupovat jako k milenci dokonce podtrhli. Takovým způsobem vyjímají tvé citáty z celku.

Rámešvara: Taková je jedna z jejich hlavních filozofických myšlenek, že živá bytost si může přát mít jakýkoliv vztah Kršnou.

Prabhupáda: To je v pořádku, toužit po něm může. Jak jsem již vysvětlil: nejdříve si to musí zasloužit a teprve poté toužit... Jestliže jsi darebák, tak jak si můžeš něco přát? Nejsi kvalifikovaný, ale přeješ si být vysokým soudcem. Co je tohle za nesmysl?

Rámešvara: Ale oni na to mají odpověď.

Prabhupáda: Jaká je ta jejich odpověď?

Rámešvara: Chci se snažit, jakýmkoliv způsobem, pouze ať je moje mysl zaměstnána...

Prabhupáda: Jak se můžeš snažit? Nejdříve se musíš kvalifikovat na význačného právníka a teprve pak se staneš soudcem. Kde je jejich kvalifikovanost? Toužíš po zakázaném sexu a *bidi* (cigaretě) a chceš mít společnost *gópí*?

⁷ **Navadhá-bhakti** (devět způsobů čisté *bhakti*): Jsou to: naslouchání a zpívání o transcendentálním svatém jménu, podobě, vlastnostech, příslušenství a zábavách Pána Višnu, vzpomínání na ně, sloužení lotosovým nohám Pána, Jeho úctyplné uctívání prostřednictvím šestnácti druhů předmětů, modlení se k Pánu, sloužení jako služebník, považovat Pána za nejlepšího přítele a zcela se Mu odevzdat (tj. sloužit Pánovi tělem, myslí a slovy).

⁸ **Ráganúga-bhakti**: (Č.č Madhja-líla 22.149) Původní obyvatelé Vrindávy jsou ke Kršnovi přitahováni v náladě spontánní oddané služby. Nic se s takovouto oddanou spontánní službou, která se nazývá *rágátmika-bhakti*, nedá srovnat. Když oddaný následuje oddané Vrindávy, jeho oddaná služba se nazývá *ráganúga-bhakti*.

(Č.č Madhja-líla 22.150) Když člověk vyvine pouto k Nejvyšší Osobnosti Božství, jeho přirozený sklon lásky se plně projeví, pohroužený v myšlenkách na Pána. Tomu se říká transcendentální pouto a oddaná služba s takovýmto poutem se nazývá *rágátmika*, neboli spontánní oddaná služba.

(Č.č Madhja-líla 22.152) Oddaná služba, která v sobě má *rágu* (hluboké pouto), se nazývá *rágátmika*, spontánní oddaná služba. Pokud oddaný po takovém postavení dychtí, je považován za toho, jemuž se dostalo velkého štěstí.

(Č.č Madhja-líla 22.153) Pokud někdo následuje ve stopách obyvatel Vrindávy, díky dychtivosti, kterou má se nestará o zákazy a odůvodnění Písem. Taková je cesta spontánní lásky.

Šríla Prabhupáda v jedné ze svých přednášek ve Vrindávaně 12.ledna 1972 řekl: „Musíte odkrýt, objevit. A metodou odkrývání je oddaná služba. Čím více se zaměstnáte v oddané službě, tím více se vaše smysly očistí a odkryjí. A když budou zcela nepokryté, bez jakýchkoliv jiných označení, tehdy jste schopni sloužit Kršnovi. Takové je učení. *Vaidhí-bhakti* je učenictvím. Opravdová *bhakti*, *pará-bhakti* je *ráganúga bhakti*, na jejíž úroveň se musíme dostat po překonání *vaidhí-bhakti*. Pokud se v hmotném světě nesnažíme udělat další a další pokrok v naší oddané službě, když se pouze připoutáme k metodě pravidel a nesnažíme se jít nad ně... Metoda *šáster* spočívá na omezeních. A je nezbytná, neboť se bez ní nemůžete dostat na vyšší úroveň. Ale pokud

se pouze připoutáme k metodě Písem a nesnažíme se pokročit dále... Postup prostřednictvím Písem je úrovní *kaništha-adhikáryho*, nejnižší úroveň oddané služby.

Śrīla Prabhupáda napsal 16.ledna 1976 dopis Hansadutovi: Ve vztahu k tvé otázce o mém Guru Maharádžovi – nikdy jsem nikomu neřekl, že můj Guru byl jednou z osmi *sakhí*. Nevím, jak jsi se něco takového dozvěděl. Je vaišnavským pravidlem, že se nikdo nemá považovat za Kršnu, Rádharání, nebo jejich společníky, ale každý by se měl snažit Jejich společníky následovat. Pokud se někdo považuje za Rádhu nebo Kršnu, takové jednání vaišnavská filosofie neschvaluje. Pokud vím, můj Guru Maharádž byl jednou se služebnic *mandžarý*. Ale v současné chvíli bude lepší, abychom o těchto důvěrných tématech na vysoké úrovni nehovořili. Přesto jsou tvé upřímné otázky kdykoliv vítány a rád ti na ně odpovím. Jak jinak budeš vědět, co je pravda.

RÁDHÁ-KUNDA PARIKRAMÁ 1932

Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura

Mnoho dní jsme nemluvili o důvěrných zábavách Śrī Kršny. Proč? Neboť jsou naším nejtajnějším pohledem. Prohlubování bytí v *līla-smaraně* pro nás představuje dokonalost (*sádhya*). Víam, že ještě nejste připraveni tomu naslouchat. Přesto bychom měli vědět, že takovýto transcendentální ideál v dimenzi čisté oddanosti existuje. Neměli bychom se dopouštět té chyby, že budeme za cíl života považovat *anartha-nivṛtti*, překonání překážek, jakými jsou touha a chtíč. Ten, kdo takto přemýšlí, nedosáhne nikdy úrovně *artha-pravṛtti*. To znamená, že není nikdy dosaženo sklonu rozvíjet nejposlednější nejvyšší cíl. Z tohoto důvodu začnu hovořit o *aṣṭakāliya-līle*.

Anartha-nivṛtti je jenom stupeň našeho vývoje, potom přichází *artha-pravṛtti*, služba manželské lásky Rádhy a Kršny, transcendentální realita. Pokud nemáme o této transcendentální sféře žádné ponětí, budou všechny naše snahy končit v *nirviśéṣa-vádě*, v neosobním konceptu Absolutního. Nevyužívejte tedy své dny pouze k překonávání překážek. *Artha-pravṛtti* je právě tak důležité.

Anartha-nivṛtti je stěžejní do té doby, dokud jsme nedosáhli stupně *artha-pravṛtti*. Potom je *anartha-nivṛtti* nedůležité a *artha-pravṛtti* začne převládat. Ti, kteří už zpívají patnáct, nebo dvacet let *hari-nāma* by to měli vědět. Začátečníci, kteří mají ještě spoustu nejasností, nepotřebují o těchto tématech slyšet. Toto *hari-kāthā* je pouze pro určitou naslouchající společnost, ne pro každého. Říká se také: *apana bhajana-kātha, na kahibe jathātatha*. „Člověk by neměl vyprávět ostatním o svých zážitcích

s *bhadžanem*.“ Nedbáme-li této rady našich předchozích *áčárjů*, vzniká nebezpečí věčného poklesnutí z naší oddané služby.

Kršna se těšil na to, jak ukradne šaty *gópiim*; to je Jeho smyslový požitek. Nyní by nás mohla napadnout otázka: „Proč uspokojuje Kršna své smysly? Pojdme se podívat, jestli Kršna dokáže kontrolovat své smysly!“ To ale není přiměřené naší pozici, vzít na sebe tento vyzývavý postoj. Kršna není otrokem našich přání. Kršna nám může ze své vlastní vůle ukázat, jak dokáže kontrolovat své smysly, tak jak to udělal ve své podobě Gaurasundary.

Na tomto příkladě můžeme vidět, že nikdo kromě Něj, nemá právo krást šaty *gópiim*. Naši povinností je kultivovat naši oddanou službu. Nemyslete si, že *aštakáliya-lílá-smarana* je praxí *sahadžíjā*. Ve skutečnosti je to naše záležitost. Mělo by to být vytrženo z rukou *sahadžíje*. Náš *šrí guru-páda padma* slyšel tyto *hari-kathá* od Šríly Bhaktivinóda Thákura. Z tohoto důvodu nám vykládal různé důvěrné věci. Slyšeli jsme poslední pokyny našeho *gurudévya*: „Bydlet u Rádhá-kundu bude příjemné, osvobodíte-li toto místo z rukou jedenácti mužů, kteří tu překračují morální principy.“ K dnešku ten počet jedenáct možná stoupl na sto osm.

ŚRĪ ĪŚVARA PURĪ

Šrímad Kršnadása Kavirádža Gosvámí píše: „Všechna sláva Mádhavendrovi Purímu, sídlu *kršna-prémy*! On je stromem přání *bhakti* a je tím, kdož nechal vyklíčit semínko *bhakti*. Toto semínko se dostalo do zahrady Íšvary Purího, aby se konečně stalo kmenem stromu *bhakti* zahradníka Čaitanji Maháprabhua.“

Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí komentuje tuto část Čaitanja-čarítámty takto: „Šrí Íšvara Purí byl obyvatelem Kumarahatty (Na tomto místě je dnes vlaková stanice jménem Kumarahatta, mimo to je ještě v blízkosti další vlaková stanice, jménem Halisahara, patřící k Eastern Railway, která vede z východní části Kalkaty). Íšvara Purí se zjevil v *bráhmanské* rodině a byl nejmladším žákem Mádhavendry Purího.“

Osobní služba Šrí Íšvary Purího lotosovým chodidlům jeho duchovního mistra je dále popsána v jiné části Čaitanja-čarítámty takto: „V poslední části svého života byl Šrí Mádhavendra Purí těžce nemocen. Nebylo pro něj možné se jakkoliv pohybovat a tak se zaměstnal Šrí Íšvara Purí zcela v jeho službě. Osobně umýval výkaly a moč Šrí Mádhavendry Purího. Nepřetržitě zpíval Haré Kršna *mahámantru* a připomínal Mádhavenrovi Purímu v poslední části jeho pozemského tažení zábavy Šrí Kršny. Íšvara Purí vykonával pro Mádhavendru Purího nejlepší službu ze všech jeho žáků. Mádhavendra Purí s ním byl velmi spokojen a požehnal mu slovy: „Bude ti umožněno dosáhnout *kršna-prémy*.“ Tak se stal Íšvara Purí, milostí svého duchovního mistra, velkým oddaným, ponořeným v oceánu lásky k Bohu.“

Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí Prabhupáda zdůraznil ve výkladu k tomuto verši následující: „Pouze milostí duchovního mistra je někomu udělena dokonalost, tak jak je

to zde zcela živě vyličeño. Vaišnava je vždy ochraňován milostí Nejvyšší Osobnosti Božství, ale když se zjeví jako postižený, dává tak svému žákovi šanci mu sloužit. Íšvara Purí uspokojil svojí službou svého mistra a díky jeho milosti se později stal tak velkou osobností, že ho za svého duchovního mistra přijal Šrí Čaitanja Maháprabhu.“

Dříve než udělil Šrí Čaitanjovi Maháprabhuovi zasvěcení, bydlel Íšvara Purí několik měsíců v domě Gopináthy Áčárje v Navadvípa-dhámú. Šrí Íšvara Purí potkal Čaitanju Maháprabhua, ještě když byl znám jako Nimai Pandit a poprosil ho o pomoc s jeho knihou Kršna-lílámṛta. Pán byl velmi potěšen oddaností Íšvary Purího, chvalořečil jeho knihu a prohlásil, že je prostá jakýchkoliv nedostatků. Protože byl ale požádán, korigoval přímo svýma lotosovýma rukama některé části této knihy. O této zábavě je zmínka v Čaitanja-bhágavatě. Následující příběh je z knihy o Íšvarovi Purím od Vṛndávana Dáse Thákura.

Když viděla matka Sačí, že je Šrí Čaitanja spokojeně ponořen ve svém studiu, stoupaly její extatické prožitky. V tom čase přijal do Navadvípu v přestrojení Íšvara Purí. Čaitanja-bhágavata píše, že Íšvara Purí byl přemožen extází *kršna-rásy*. A ačkoliv byl velmi drahý Šrí Kršnovi, byl velice skromný a nechtěl na sebe v žádném případě poutat pozornost, jako na velkého oddaného. Aby nikdo nepoznal kým je, ukryl svoji identitu a odebral se do chrámu Advaity.

Když tam přišel, našel Advaitu zaměstnaného ve službě Pánovi. Posadil se tedy a choval se opatrně a tiše. Ale sílu velkého vaišnavy nelze tak snadno ukrýt před jiným velkým vaišnavou. Znovu a znovu vstával Advaita Áčárja od své činnosti a pokukoval po Íšvarovi Purím. Pak se ho konečně zeptal: „Ó otče, kdo jsi?“

Íšvara Purí se velice skromně představil: „Jsem *šúdra*, z nejnižší společenské třídy.“ Tímto způsobem ukázal Íšvara, tento korunní klenot vzdělaných filozofů a nejlepších z odíkávkých, že skromnost a pokora jsou skutečným šperkem vaišnavy.

Když zahlídl Íšvaru Purího Mukunda Datta, rozeznal ihned, že byl *vaišnavským sannyásinem*. V tu chvíli začal Mukunda Datta velice sladce provádět *kršna-lílá-kírtan*. Vṛndávana Dása se tázal: „Kdo by vydržel bez hnutí, když zpívá Mukunda Datta tak překrásně sladce *kírtan*?“

Když uslyšel Íšvara Purí tyto písně Mukundy Datty, přestal se ovládat a sesunul se v transu hluboké extáze k zemi. Slzy extáze vytékaly z jeho očí. Seběhnuvší se vaišnavové, tváří v tvář této projevené extázi, zcela oněměli. Když znovu nabyli slov, potvrdili, že nikdy neviděli vaišnavu, jako je tento. Také Šrí Advaita Áčárja nabyl hlubokých symptomů transcendentálních pocitů. Z toho vyvodili závěr, že tento návštěvník nemůže být nikdo jiný, než nejmilejší žák Šrí Mádhavendry Purího - Íšvara Purí. Všichni začali ve velké radosti zpívat jména Kršny a bez přestání volali: „Hari! Hari!“

Šrí Íšvara Purí zůstal po nějaký čas v Navadvípu. Jednoho dne byla cesta nedaleko od jeho obydlí posvěcena lotosovými chodidly Šrí Gaurasundary. Maháprabhu se právě vracel ze školy domů. Když uviděl Íšvara Purí Jeho dokonalé tělo a záři, která z Něj vycházela, byl fascinován. Měl přání setkat se s Pánem. Konečně zvolal: „Ó, nejlepší z *bráhmanů*! Jak se jmenuješ? Kde bydlíš? A jakou čteš knihu?“

Šrí Čaitanja Maháprabhu složil Íšvarovi Purímu velmi pokorně hlubokou poklonu. Maháprabhuův spolužák řekl: „Nimai Pandit.“ Íšvara Purí zvolal: „Nimai Pandit!?”

Radost Íšvary Purího neznala hranic. Maháprabhu se velice skromně poklonil a řekl: „Šrípádo, buď ke Mně milostivý a požehnej, prosím, Můj dům svojí přítomností. Dnes odpoledne připravíme pro tvé pohoštění *prasádam*, prosím, přijmi ho!”

Těmito sladkými a pokornými slovy pozval Maháprabhu Íšvaru Purího na návštěvu. Íšvara Purí pozvání přijal a přišel do jeho domu. Šrí Čaitanja Maháprabhu poté omyl vlastníma rukama jeho lotosové nohy. Šrí Sači déví připravila v rychlosti nejrůznější druhy lahodných jídel a obětovala je božstvům. Poté, co bylo jídlo obětováno, jej Maháprabhu přijal.

Později vstoupili oba do chrámu Višnu a diskutovali o Kršnovi. Znovu a znovu se v jejich srdcích probouzela *kršna-préma* a odnášela je extází lásky k Bohu.

Íšvara Purí zůstal měsíc v domě Gopínáthy Áčárje a Šrí Čaitanja Maháprabhu ho pravidelně zval k Sobě na návštěvy. A čas od času pozval Íšvara Purí Maháprabhua.

Ačkoliv byl v té době Šrí Gadadhára malým chlapcem, cítil k Šrí Íšvarovi velké pouto. Ten mu předčítal z knihy, kterou napsal - Šrí Kršna-lílámrtý. Každý den, při východu slunce, přišel Maháprabhu vzdát poklony Šrí Íšvarovi Purímu.

Jednoho dne řekl Íšvara Purí Šrí Čaitanjovi Maháprabhuovi: „Jsi nejvyšším vzdělcem. Píšu knihu o Kršnových zábavách a Ty bys mi mohl pomoci odstranit chyby, které v této knize naleznáš. To by mně udělalo velkou radost.“

Šrí Čaitanja Maháprabhu, sedící u nohou Šrí Íšvary Purího, vyslechl tato slova a se smíchem řekl: „Slova oddaných Kršny jsou tak dobrá, jako Kršna samotný. Jsou stejného druhu, jsou z Jeho abecedy, nikoliv z nějaké hmotné abecedy. Taková slova nejsou světská. Ten, kdo hledá v Kršnovi, nebo Jeho oddaných chyby, je velký hříšník. To, co píše *bhakta*, není žádná povrchní poesie; je to zcela jinak - je to Kršnovi velmi drahé a tak je to dokonalé.“

„Modlitby oddaného ke Kršnovi nemají nic společného s regulemi gramatiky a nejsou na nich závislé. Kršna se zajímá pouze o lásku v těchto modlitbách. Jsou Kršnovi v každém případě velmi drahé, ať už jsou psány dle regulí gramatiky, či ne. Ten, kdo hledá chyby ve slovech vaišnavů, nikdy nepotěší Kršnu.“

Když uslyšel Íšvara Purí tato slova Šrí Čaitanji Maháprabhua, cítil se, jako by jeho smysly tonuly v nektaru. Íšvara Purí byl schopen pochopit, že Šrí Čaitanja Maháprabhu je nejvyšší Osobností Božství, Absolutní Osobou. O pár dní později opustil Íšvara Purí, společně s několika oddanými, Navadvíp a vydal se na pouť po svatých místech.

Tímto způsobem skončily Gaurasundarovy zábavy vzdělávání a nyní hodlal projevit svoje božství. Chtěl se sám projevit a rozšířit nektar svatých jmen Kršny. Přál si zaplavit svět *kršna-prémou* a osvobodit ho tak. Ale nejdříve se odebral do Gáye, aby předložil oběti svým předkům. Toho času byl v Gáyi také Íšvara Purí.

Když tedy Šrí Čaitanja Maháprabhu strávil nějaký čas v Gáyi a ukončil své oběti předkům, dospěl ke zdokonalení svého uctívání Višnu. Když obdržel *daršan* svatých nohou Pána a uslyšel o Jeho kráse, padl ve velkém údivu a úplném vytržení k zemi. Díky božskému plánu se zrovna v té chvíli dostavil Íšvara Purí. Když uviděl Gaurasundaru, oněměl.

Čandrašekáčarja, který byl nablízku, o tom všechny informoval. Po krátké chvíli nabytí Šrí Čaitanja Maháprabhu vnějšího vědomí a uviděl vedle sebe Íšvaru Purího. Neprodleně se zvedl a vzdal mu své uctivé poklony.

Šrí Čaitanja Maháprabhu a Íšvara Purí se srdečně objali. Brzy tonuli oba v oceánu slz, které proudily nepřetržitě z jejich očí. Maháprabhu řekl: „Nyní se stal Můj pobyt v Gáyi opravdu plodným, neboť když jsem sem přišel, dostal jsem možnost užít tvá lotosová chodidla. Když člověk cestuje na svatá místa a skládá svým předkům *pinda*, může je sice vysvobodit, ovšem pouze tyto předky. Ale pokud někdo vidí tebe, osvobodí automaticky milióny předků, kteří však nebudou pouze osvobozeni od svých hříchů, nýbrž obdrží věčné vysvobození z hmotného připoutání. Proto není tato poutní cesta s ničím jiným srovnatelná, neboť tvoje svatost dává k dispozici veškeré dokonalé štěstí.“

Tímto velice pokorným způsobem hovořil Šrí Čaitanja Maháprabhu k Íšvarovi Purímu: „Všechny Mé návštěvy svatých míst nyní dosáhly dokonalosti, neboť jsem tě viděl. Svatá osoba je pravým svatým místem (*tírtha*), neboť posvěcuje svatá místa svou pouhou přítomností. Všechna svatá místa se modlí o prach tvých lotosových nohou. Ó Íšvaro Purí, stejným způsobem se modlím i Já o prach tvých lotosových nohou, neboť vím, že skrze něj mohu být vysvobozen z koloběhu rození a smrti, a mohu pít nektar *rásy* lotosových nohou Šrí Kršny. Protože Mě pouze ty jediný můžeš vysvobodit z oceánu opakovaných rození a smrti, nabízím ti toto tělo, můžeš s Ním dělat, cokoliv se ti zlíbí. Pouze ty Mě můžeš dostat do stavu, v němž budu smět pít nektar božské *rásy* lotosových nohou Šrí Kršny a Má jediná touha je, abys Mi tento dar poskytl.“

Když to Íšvara Purí uslyšel, promluvil následovně: „Slyš, Pandito, když vidím Tvoji učenost a povahu, jsem schopen porozumět, že jsi samotné Božství, jež sestoupilo k lidem. Dnes jsem měl překrásný sen. Byla v něm spousta lidí a jejich ruce byly naplněny plody. Ó Pandito, mám-li být upřímný, jsem-li ve Tvé společnosti, jsem naplněn neobvyklým pocitem transcendentálního štěstí, vysoko přesahujícím obvyklou radost. Od té doby, co jsem Tě poprvé uviděl v Navadvípa-dhámu, nedokážu na nic jiného myslet. Nechci myslet na nic jiného, než na Tebe. Říkám pravdu! Když tě vidím, jsem tak šťastný, jako, kdybych viděl Kršnu!“

Když to Maháprabhu uslyšel, sklonil pokorně svoji hlavu a s úsměvem řekl: „Jsem nevýslovně přemožen štěstím.“

Po pár dnech vyhledal s velkým úsilím Šrí Čaitanja Maháprabhu Šrí Íšvaru Purího a řekl mu: „Ó svatý, prokaž Mně, prosím, svoji milost a přijmi Mě *gajátrí mantrou* za svého žáka. Z velké touhy po této *mantrě* je má mysl velmi zmatena.“

Šrí Íšvara Purí byl těmito slovy velmi potěšen a řekl: „Ačkoli Ti nyní daruji má slova ve formě řeči, nebo *mantry*, je to ve skutečnosti můj život, který bych Ti chtěl dát; chtěl bych Ti dát vše, co mám.“

Nato zasvětil Šrí Íšvara Purí Šrí Gaurasundaru do božské *mantry*. Jednoho dne přišel Šrí Íšvara Purí k bydlíšti Šrí Čaitanji Maháprabhua. Když ho Šrí Čaitanja uviděl, přemohla Ho extáze. Složil mu poklony, prokázal mu přiměřený respekt, popřál mu vše dobré a poprosil ho, aby zůstal na oběd.

Íšvara Purí řekl: „Budu nevýslovně šťasten, budu-li moci obdržet trochu rýže ze Tvých rukou.“ Maháprabhu sám uvařil a nakrmil s velkou péčí Šrí Íšvaru Purího. Po jídle

natřel Pán Íšvarovi Purímu ruce a nohy santálovou pastou a daroval mu květinovou girlandu.

Tímto způsobem nám ukázal Šrí Čaitanja Maháprabhu, jak sloužit *guru-parampaře* a správným způsobem nám světil, jak uctívat *gurua*. Ten kdo neví, jak uctívat svatou osobu, nemůže nikdy dosáhnout *kršna-préma-bhakti*. Služba lotosovým chodidlům *gurua* je bránou ke *kršna-bhakti*.

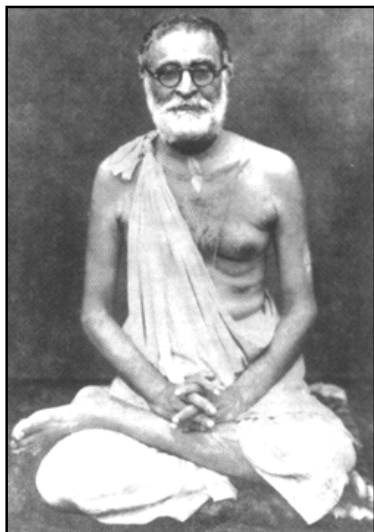

Po svém návratu z Gáye do Navadvípu prošel Šrí Čaitanja Maháprabhu Kumarahattou, božským rodištěm Šrí Íšvary Purího. Toto místo jej naplnilo božskou láskou a Jeho hlas se zalykal extází. Kropil zemi slzami božské lásky ze svých lotosových očí. Ještě než opustil Kumarahattu, šel na místo zrození Šrí Íšvary Purího a vzal si od tam trochu prachu. Když potom došel do Navadvípu, tento prach tam rozsypal se slovy: „Tento prach je Můj život a Moje duše.“

Posléze přijal Šrí Čaitanja Maháprabhu *sannyás* a odešel do Jagannátha Purí, tak jak si to přála Jeho matka. V tom čase naplnil Šrí Íšvara Purí svoji roli ve zjevených zábavách Pána. Předtím než opustil zemi a vstoupil do nezjevených zábav Pána, uložil dvěma ze svých žáků, Góvindovi a Kašíšvarovi Panditovi, aby žili v blízkosti Maháprabhua a sloužili Mu.

Šríla Bhaktisiddhánta píše: „Mádhavendra Purí, nejlepší ze *sannyásinů*, měl za své nejvyšší žáky Íšvaru Purího, Nityánandu a velkého Advaitu.

Kvůli tomu, aby mohl Šrí Čaitanja Maháprabhu, *guru* celého světa, uctívat Šrí Íšvaru Purího, přijal ho jako svého duchovního mistra.“

MATHURĀ

**Śrī Śrīmad
Bhaktisiddhānta
Sarasvatī Thākura
Prabhupāda**

Měsíce Kártik je přisuzován největší význam kvůli uctívání Śrī Śrī Rádhá-Dámódary. Tento měsíc je zasvěcen Dámodarovi a měl by se strávit v Mathuře službou Jemu.

Śrī Kršna se narodil v Mathuře. Asi šest mil severně od Mathury se nachází Vrndávana a asi sedm mil jihovýchodně Gókula. Tato tři místa leží na řece Jamuně, Mathurá a Vrndávana na západní straně a Gókula na východním břehu. Po Jeho narození, které se odehrálo během tmavé noci plné bouřek, byl Śrī Kršna přenesen svým otcem Vasudévou přes Jamunu do Gókuly. Vasudéva a jeho žena Dėvakí byli uvězněni Kansou, přesto se ale Vasudévovi podařilo jedné noci opustit toto dobře strážené vězení, odebrat se do Gókuly a zase se vrátit. Zanechal novorozeného syna v Gókule, v domě Nandy a vyměnil Ho za novorozenou dceru Jašódinu, kterou s sebou vzal zpět do Mathury.

Jako dvanáctiletý se odebral Kišóra-Kršna z Vrndávany, kde strávil dětství s Nandou a Jašódou, do Mathury, hlavního města, kam Ho pozval král Kansa na ceremonii. Śrī Kršna se zúčastnil této oslavy společně se Śrī Baladévou. Usmrtil Kansu, osvobodil své rodiče a žil s nimi několik let v Mathuře. Onoho času bylo město Mathurá napadeno také králem Džarásandhou. Později si zvolil za své hlavní město Dváraku a žil tam. Všechny tyto události jsou popsány detailně ve Śrīmad Bhágavatamu a jiných Puránách. Dámódara je Kršnovu jméno. Ve svém dětství byl připoután Jašódou provazem ke dřevěnému hmoždíři. Dámódara znamená doslovně: Ten, Jehož břicho je svázáno provazem. Ti, kteří přijímají *Urdža-vrata* v měsíci Kártik ve svatém městě Mathuře, následují slib přísné askeze, při němž dnem i nocí naslouchají diskusím o Kršnovi a zpívají Jeho jména ve společnosti Jeho čistých oddaných. Takto strávený čas Kártika vede k připravenosti ke službě Kršnovi.

Někdo rád následuje v měsíci Kártik ve svatém městě Mathuře pokyny a předpisy písem, aniž by byl požehnan touhou sloužit Kršnovi. Takový případ ale nedokazuje, že pokyny písem nejsou pravdivé. Společnost čistých oddaných je možná a efektivní pouze jejich bezpříčinnou milostí. Pobyt v Mathuře je poskytován milostí čistých oddaných. Mathurá má vyšší postavení než Vaikuntha. Vaikuntha se nemanifestuje v tomto světě. Mathurá má velkomyslnější charakter než Vaikuntha a odhaluje vyšší manifestaci zábav Absolutního. Mohli bychom přijmout, že je pro každého možné žít v Mathuře, jako kdekoliv jinde na světě. K dosažení kvalifikace smět žít v Mathuře má ovšem esenciální důležitost pěstovat společnost se *sádhuy*, zpívat svatá jména, studovat Bhágavatam a uctívat lotosová chodidla svatých božstev. Ti, kteří se na těchto činnostech jakýmkoliv způsobem spolupodílejí, provádějí tím také činnost *sádhuy*.

Žít v Mathuře je bezpochyby požadovaný cíl našich duchovních snah. Ovšem i Kansa byl obyvatelem Mathury. Dosáhl tím čisté služby Kršnovi? Místo, aby se staral o uspokojení Kršny, dbal pouze o svou vlastní spokojenost. Chtěl si vychutnávat požitky, které náležejí jen Kršnovi. Kansa dosáhl pouze úrovně pasivního sebeuspokojení, poté co byl usmrčen Harim. Nedosáhl úrovně důvěrné služby Kršnovi v Mathuře, ačkoliv se zdálo, že byl obyvatelem Mathury. Člověk se ocitá opět ve skutečné Mathuře, na základě své čisté oddané služby. Kansa nesloužil, chtěl si pouze vychutnat Mathuru. Mathurá je sféra čisté duchovní existence, ve které se vyjevuje Kršna ve své vlastní podobě oddanému vědomí svého čistého oddaného. Mathurá je dokonalá duchovní bytost. Mathurá není nějaká hmotná zem bez vlastního vědomí. Můžeme se pokusit uspokojovat touhu po požitku pobytem v různých neživých světových zemích, pokud ovšem budeme s tímto předsevzetím chtít pobývat v Mathuře, promeškáme tím možnost zažít opravdovou hloubku z života v Mathuře, neboť Mathurá je objektem uctívání

Ti, kteří slouží Mathuře, jsou – na základě svého postavení žáků Mathury – uzpůsobeni k tomu, aby ve svých čistých srdcích mohli sloužit manifestaci Kršnova zrození v Mathuře. Na úrovni Mathury jsou manifestace každého relativního materiálního činu rozdílně vnímané, dle úrovně poznání. Funkce vnímání světa, rozvíjející se v Mathuře, nemá žádný vztah k jakékoliv formě hmotné aktivity, či pasivity. Čisté poznání je ve své manifestaci absolutně dokonalý a uzavřený princip. Toto poznání nelze překonat. Náš mistr, Šríla Mádhavendra Purí, popsal velkolepost Mathury takto:

„Tady je Mathurá v uších, Mathurá v ústech, Mathurá v očích, Mathurá v srdcích, Mathurá zde a nyní, Mathurá, pouze Mathurá, projevující se sladce, ano, sladce.“

Opakování slova Mathurá v básni Šríly Purípády naznačuje, pohledem čistého oddaného, skutečnou identitu Mathury a popisuje také skutečnost, že Mathurá je duchovní bytostí a objektem našeho uctívání. Srdce, které je identické s Mathurou, nepodléhá zrození, smrti, ani hmotné existenci. Mathurá je guru a objekt naší úcty, věčná Kršnova říše. Mathurá je summum bonum. Obyvatelé Mathury jsou služebníky Kršny. Zde v Mathuře je vše podřízeno službě Kršnovi a není zde žádná činnost, která

není určená pro Kršnu a žádný zážitek, který by neobjasňoval smysl služby Kršnovi. Každá malá rostlinka, každé stéblo trávy v Mathuře, zaujímají mně nadřazenou pozici. Každý z nich je mým *guruem*, služebníkem mého Kršny. Pouze pokud je dosaženo tohoto stupně poznání, jen potom a pouze potom je možné stát se obyvatelem Mathury. Bydlení v Mathuře znamená, že člověk dosáhl možnosti sloužit všem bytostem, které jsou věčně zaměstnané službou Kršnova zrození. Šrí Májápur je s Mathurou identický. V Mathuře manifestuje Pán Vaikunthy, nepodléhající hmotnému zrození, Jeho věčné transcendentální zrození. Na konci období dešťů uctívají lidé hmotného světa *máyu*. *Máyá* představuje energii, díky níž je člověk schopný na základě svých nedokonalých smyslů něco poměřovat a obsáhnout. Takto stojí ti lidé ve stínu skutečnosti. Tato touha, chtít vše poměřit, je kořenem všech našich problémů. Zodpovědný je za to náš neslužebnický postoj. *Máyá* nás odívá jako vymyšlené bohy, pány tohoto zjeveného světa. *Jógamáyá* nás oproti tomu staví do role duchovních služebníků božského páru Šrí Šrí Rádhá Dámody.

SAKÁMA ODDANÝ

Kundalí Dása

(Přednáška – Praha 28.7.1998)

Toto je rozhovor mezi Manuem a Kardamou Munim (Š.B.3.21.24):

*na vai jātu mṛṣaiva syāt prajādhyakṣa mad-arhaṇam
bhavad-vidheṣv atitarām mayi saṅgrbhītmanām*

Po modlitbách Kardamy Muniho ke Kršnovi se mu Pán zjevil. A v tomto verši je teď popis. Kardama měl velkou touhu, i když byl *muni*, chtěl mít děti. Pán se mu zjevil na Garudovi v Jeho Višnu podobě a Kardama Muni se k Němu znovu modlí a Pán mu odpovídá tímto veršem. Je to druhý verš Pánovy odpovědi Kardamovi:

„Můj milý rši, ó vládce živých bytostí, ti, kdo Mi s oddaností slouží a uctívají Mě, a zvláště oddaní, jako jsi ty, kteří se pro Mě vzdali všeho, nebudou nikdy zklamáni.“

I když člověk slouží Pánovi s nějakými touhami, není nikdy zklamán. Oddaní jsou buď *sakáma*, nebo *akáma*. Ti, kteří se obracejí na Nejvyšší Osobnost Božství s touhami po hmotném požitku, se nazývají *sakáma*, a ti, kteří nemají žádné hmotné touhy po smyslovém požitku, ale slouží Nejvyššímu Pánovi ze spontánní lásky k Němu, se nazývají *akáma*. *Sakáma* oddaní se dělí do čtyř skupin – ti, kteří jsou zoufalí, ti, kteří potřebují peníze, zvědaví a moudří. Jeden uctívá Nejvyššího Pána kvůli svým tělesným,

nebo mentálním problémům, jiný Ho uctívá, protože má málo peněz, další ze zvědavosti, kdy Ho chce poznat takového, jakým je a někdo chce poznat Pána jako filozof svým intelektuálním bádáním. Nikoho z těchto čtyř druhů lidí nečeká zklamání - každý získá vytoužené výsledky svého uctívání.

Předchozí verš je následující:

„Nejvyšší Pán řekl: Znal jsem tvé smýšlení, a proto jsem již zařídil to, kvůli čemu jsi Mě rádně uctíval ovládním mysli a smyslů.“

Kardama je *sakáma* oddaný. To tady Pán vyjevuje: „Uctíval jsi Mě, protože jsi chtěl děti a teď jsem přišel vyplnit tvé touhy. Nemusíš být nějak znepokojený.“ Kardama neměl manželku. A nejen to, ale jak víte, Kapiladéva se zjevil a narodil se jako jeho syn. Je velmi důležité, abychom toto pochopili v našem životě z hlediska Kršna vědomí. Způsob, jakým nám bylo předkládáno Kršna vědomí, je takový, že nejsme dobří oddaní a nebo, že nejsme vůbec oddaní. Vždy máme nějaké touhy, ale ve skutečnosti to znamená, že nejsme *akáma* oddaní. To neznámá, že na to, abychom mohli být oddaní, musíme být *akáma* oddaní, nebo ještě lépe čistí oddaní. To ne. Oddaní jsou rozdělení do několika kategorií a *sakáma* oddaní mají různé tužby, ale i tak vykonávají oddanou službu, protože to je jediný způsob, jak mít tyto své tužby vyplněné – tím, že budeme sloužit Pánovi. To je jediný autentický a přijatelný způsob. Oddaná služba nás očistí a my se postupně staneme *akáma* oddanými. Takové určité rozpoložení uvnitř nás, ten pocit, že jsme špatní oddaní, pokud nejsme dokonalí oddaní, ve skutečnosti škodí a brzdí náš duchovní život, protože si uvnitř malujeme obrázek, že co dělám nemá ve skutečnosti žádnou šanci na úspěch. Nikdy nebudu úspěšný. Když máme takové rozpoložení myslí, neumíme si ani představit, že bychom mohli být *akáma* oddaní. A dokud nejsem *akáma* oddaný, tak ani nejsem hoden oddané služby. Ale Pán nic takového v tomto verši neukazuje, a také to nenajdeme v žádném výkladu Šríly Prabhupády. Musíme se přijímat takoví, jací jsme, zapojit se a dělat pokrok. Proto, ať už ve vašem životě, nebo v kázání jiným, ujistěte lidi, ať už mají nějaké tužby, nebo nemají: „Praktikujte Kršna vědomí a nenechte se odradit, i když víte, že máte nějaký problém nebo tužby, které chcete naplnit, a proto se nemůžete plně zapojit do oddané služby a spontánní oddané služby.“

Nikdo nezačíná *bhakti* jógu na úrovni spontánní oddané služby. Spontánní oddaná služba je něco, čeho dosáhneme na konci toho úsilí. Podobně nezačínáme výrobu chleba tím, že jej vytáhneme hotový z trouby. Musíte koupit mouku, musíte ji správně zamíchat, přidat všechny potřebné ingredience, musíte nechat těsto nakynout atd. Když pak přejdete přes všechny tyto činnosti a jako konečný produkt získáte chleba, pak je to ten správný proces, ale když proces začnete tím, že z trouby vytáhnete chleba už hotový, pak můžeme říci, že jste kouzelníci. To, co chci říci je, že nikdo není diskvalifikovaný vstoupit do oddané služby. To bychom měli jasně pochopit. Musíme mít pevnou víru v to, že pokud dáme oddané službě samotné čas na její působení, dovede nás k této úrovni (*akáma* úrovni). Když budeme mít správnou společnost, budeme

poslouchat přednášky, budeme povzbuzováni, budeme pokračovat v práci na sobě, pak nemusíme být netrpěliví, jak je ostatně řečeno v tomto verši – není zde žádné zklamání či znechucení. To nepřichází v úvahu. Žádné zklamání či neúspěch. Ale my je zakoušíme, jsme vnitřně zklamaní nebo znechucení, protože nás učili tento proces Kršna vědomí nesprávným způsobem. Kršna vědomí nás učili tak, že to v nás nejprve vyvolá pocity slabosti a bezmocnosti a potom musíme překonat horu, která je nejen plná kamení, ale namísto toho, aby byla, jak normální hora bývá, ve tvaru písmene A, tak visíme na převisu hory tvaru V, kterou je podstatě nemožné slézt.

Máme takové pocity: jsme přitahováni filozofií, knihami Šríly Prabhupády, ale potom uvnitř, ve svých myslích, se neustále porážíme. A to je hlavní důvod, proč oddaní chodí a hledají super *guru*. Myslíme si totiž, že tento super *guru* se na nás podívá, dotkne se nás, nějakým způsobem požehná a potom už nebudu muset čelit tolika různým problémům. Praktikujeme oddanou službu, neboť tato filozofie upoutala nějakým způsobem naši inteligenci, ale uvnitř sebe živíme myšlenku: „Jsem úplně nekalifikovaný. Nikdy nebudu úspěšný, ale už jsem uvězněn touto filozofií.“ – takto nikdy nemůžeme být úspěšní. Tímto způsobem můžeme být jediné znechucení. Ale oddaná služba, poselství Čaitanji Maháprabhua, tento proces, nepředstavuje frustraci. Je to uvedeno v Bhagavadgítě v deváté kapitole – *pratyakṣāvaganam dharmyaṁ su-sukhaṁ kartum avyayam* – Kršna říká, že tento proces se vykonává radostně. Oddaný je v zásadě radostný člověk. Proč by neměl mít radost? Prabhupáda byl jednou v Bostonu na letišti a nějaký mladý hlupák ho vyzval: „Svami, jste teď šťastný?“ Prabhupáda na to: „Samozřejmě.“ A on zase: „A jak jste šťastný?“ Prabhupáda: „Podobně, jako když mám svůj lístek do letadla. Letím do Londýna. Mám svoji letenku a jsem přesvědčený, že tato pravá společnost mě přepraví. Mám pravý lístek. Ještě tam nejsem, ale jsem přesvědčený, že za chvíli budu v Londýně.“ Takže, kde je nějaké místo pro úzkost? A toto je *bhakti* jóga. Máme strach, když zakusíme ten pocit, konflikt mezi našimi touhami a našimi duchovními touhami, ale měli bychom se přes to přepracovat.

Všeobecné rozpoložení oddaného je, že má naději, je radostný. Jak říká Šríla Rúpa Gosvámí v Nektaru pokynů: nadšení, trpělivost, přesvědčení. Všechny tyto věci přijdou díky správnému pochopení. Zde je to velmi pěkně vyjasněné – *sakāma* oddaní, kteří se dělí na čtyři kategorie, mají touhy, ale zároveň si přejí: „I když mám všechny tyto tužby, tak si přejí, aby byly naplněny skrze Pána.“ To je duchovní život, ale samozřejmě připouštíme, že to není vrchol duchovního života v oddané službě. Ale také přiznáváme, že když budeme pokračovat v tomto procesu a budeme se takto obracet na Pána a budeme neustále poslouchat správným způsobem diskuse ze *śāster*, postupně se bude naše síla zvětšovat, naše srdce se očistí, naše duchovní touhy budou silnější. A zároveň s těmito věcmi se budu blížit k úrovni *akāma* oddaného. Systematicky, postupně. Neexistuje nic, co by nás mohlo nějakým způsobem odradit. Známe tu situaci: někdo je *brahmačari*, chtěl by se oženit a má celý ten chaos v hlavě. Ne, jednoduše se ožeň a zůstaň v duchovním životě. Prabhupáda k tomu dává příklad: Když dáte nějakou věc do ohně a necháte ji nějakou chvíli tam, pak bude žhavá, bude

úplně rozpálená. A když vás někdo vyzve: „Pane, to ale není oheň, je to kus železa.“ Prabhupáda říká: „Dobře, tak se toho dotkni!“

Musíme tedy mít to přesvědčení, že proces funguje. A pak se vložíme do toho ohně. Pak musíme dovolit, aby na nás s plynoucím časem oheň působil. V předešlém výkladu k verši, který jsem dnes četl, Prabhupáda nepřímo cituje Bhagavadgítu a uvádí tam: Ted' mluví Kardama: „Tvá lotosová chodidla jsou prostředkem, který nás přeplaví přes oceán světské nevědomosti. Jen lidé, kteří ztratili inteligenci kouzlem matoucí energie Pána, budou uctívat tato lotosová chodidla s touhou dosáhnout nějaké triviální materiální požitky, které mohou získat dokonce i lidé, kteří hníjí v pekle. Avšak Pane, Ty jsi tak laskavý, že jsi milostivý dokonce i k takovýmto lidem.“ Výklad Prabhupáda končí těmito slovy: „Pán říká v Bhagavadgítě: Cokoliv, po čem bytost touží, čeho chce dosáhnout skrze Mě, Já jí to dám na základě její tužby.“ A potom později Kardama oslovuje Pána: Jsi jako strom přání. Musíme se samozřejmě ukázat, abychom ovládali naše tužby, ale co chci říct, toto je proces a musíte se přes to propracovat. Setrvejte v tom ohni a dostanete se tam. Buďte přesvědčení, neboť můžeme říci, že máme letenku, máme dobré pokyny a zapojujeme se do procesu. Jak říkal Prabhupáda: Jakmile se dostanu do letadla, tak jsem přesvědčený, mám jistotu, že doletím na místo určení. Setrvat v tomto procesu je něco, jako zůstat v tom letadle. Pak to samozřejmě z Bostonu do Londýna vezme nějakou dobu. Ale nemáme žádný strach.